

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 155

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52

18 czerwca 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 513/2009 z dnia 17 czerwca 2009 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw..... 1

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 514/2009 z dnia 17 czerwca 2009 r. zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 945/2008 na rok gospodarczy 2008/2009 ... 3

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 515/2009 z dnia 17 czerwca 2009 r. zatwierdzające inne niż nieznaczne zmiany specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych (Pera dell'Emilia Romagna (ChOG)) 5

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 516/2009 z dnia 17 czerwca 2009 r. rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych nazwę [Pagnotta del Dittaino (ChNP)] 7

★ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 517/2009 z dnia 17 czerwca 2009 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 43/2009 w odniesieniu do limitów połowowych dla połowów dobijakowych w wodach WE obszaru ICES IIIa oraz w wodach WE obszarów ICES IIa i IV..... 9

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 518/2009 z dnia 17 czerwca 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 503/2009 ustalające należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 16 czerwca 2009 r.	11
--	----

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 519/2009 z dnia 17 czerwca 2009 r. ustanawiające, że nie zostały wykorzystane niektóre limity dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz produktów cukrowniczych w ramach niektórych kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych	14
---	----

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 520/2009 z dnia 17 czerwca 2009 r. w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz w odniesieniu do wniosków złożonych w ciągu pierwszych siedmiu dni miesiąca czerwca 2009 r. w ramach kontyngentu taryfowego na przywóz kiełbasy i niektórych wyrobów mięsnych pochodzących ze Szwajcarii, otwartego rozporządzeniem (WE) nr 1399/2007	15
---	----

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 521/2009 z dnia 17 czerwca 2009 r. w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz w odniesieniu do wniosków złożonych w ciągu pierwszych siedmiu dni czerwca 2009 r. w ramach kontyngentu taryfowego na przywóz wieprzowiny, otwartego rozporządzeniem (WE) nr 1382/2007	16
--	----

DYREKTYWY

★ Dyrektywa Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji	17
--	----

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Rada

2009/470/WE:

★ Decyzja Rady z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii (wersja ujednolicona)	30
---	----

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 513/2009

z dnia 17 czerwca 2009 r.

ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 18 czerwca 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 czerwca 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	CL	55,0
	MA	32,7
	MK	45,7
	TR	57,3
	ZA	28,0
	ZZ	43,7
0707 00 05	TR	137,8
	ZZ	137,8
0709 90 70	TR	110,4
	ZZ	110,4
0805 50 10	AR	62,6
	BR	104,3
	TR	64,0
	ZA	62,9
	ZZ	73,5
0808 10 80	AR	77,7
	BR	79,4
	CL	77,7
	CN	71,2
	NZ	105,9
	US	114,1
	UY	49,5
	ZA	83,5
	ZZ	82,4
0809 10 00	TN	146,2
	TR	201,1
	US	174,4
	ZZ	173,9
0809 20 95	TR	435,5
	ZZ	435,5
0809 30	MA	405,8
	TR	175,4
	US	203,1
	ZZ	261,4
0809 40 05	AU	288,5
	CL	109,9
	ZZ	199,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 514/2009**z dnia 17 czerwca 2009 r.****zmieniające ceny reprezentatywne oraz kwoty dodatkowych należności przywozowych w odniesieniu do niektórych produktów w sektorze cukru, ustalone rozporządzeniem (WE) nr 945/2008 na rok gospodarczy 2008/2009**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 951/2006 z dnia 30 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 318/2006 w odniesieniu do handlu z państwami trzecimi w sektorze cukru ⁽²⁾, w szczególności jego art. 36 ust. 2 akapit drugi zdanie drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Kwoty cen reprezentatywnych oraz dodatkowych należności stosowanych przy przywozie cukru białego, cukru

surowego oraz niektórych syropów zostały ustalone na rok gospodarczy 2008/2009 rozporządzeniem Komisji (WE) nr 945/2008 ⁽³⁾. Te ceny i kwoty zostały ostatnio zmienione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 486/2009 ⁽⁴⁾.

- (2) Zgodnie z zasadami i warunkami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 951/2006 dane, którymi dysponuje obecnie Komisja, stanowią podstawę do korekty wymienionych kwot,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ceny reprezentatywne i dodatkowe należności celne mające zastosowanie w ramach przywozu produktów, o których mowa w art. 36 rozporządzenia (WE) nr 951/2006, ustalone na rok gospodarczy 2008/2009 rozporządzeniem (WE) nr 945/2008, zostają zmienione zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 18 czerwca 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 czerwca 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 24.

⁽³⁾ Dz.U. L 258 z 26.9.2008, s. 56.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 145 z 10.6.2009, s. 34.

ZAŁĄCZNIK

Zmienione kwoty cen reprezentatywnych i dodatkowych należności celnych przywozowych dla cukru białego, cukru surowego oraz produktów objętych kodem CN 1702 90 95, obowiązujące od dnia 18 czerwca 2009 r.

(EUR)

Kod CN	Kwota ceny reprezentatywnej za 100 kg netto produktu	Kwota dodatkowej należności za 100 kg netto produktu
1701 11 10 ⁽¹⁾	28,35	2,78
1701 11 90 ⁽¹⁾	28,35	7,36
1701 12 10 ⁽¹⁾	28,35	2,65
1701 12 90 ⁽¹⁾	28,35	6,93
1701 91 00 ⁽²⁾	30,72	9,87
1701 99 10 ⁽²⁾	30,72	5,35
1701 99 90 ⁽²⁾	30,72	5,35
1702 90 95 ⁽³⁾	0,31	0,34

⁽¹⁾ Stawka dla jakości standardowej określonej w pkt III załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽²⁾ Stawka dla jakości standardowej określonej w pkt II załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 1234/2007.

⁽³⁾ Stawka dla zawartości sacharozy wynoszącej 1 %.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 515/2009**z dnia 17 czerwca 2009 r.****zatwierdzające inne niż nieznaczące zmiany specyfikacji nazwy zarejestrowanej w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych (Pera dell'Emilia Romagna (ChOG))**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4 akapit pierwszy,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 9 ust. 1 akapit pierwszy i w zastosowaniu art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 Komisja przeanalizowała wniosek Włoch w sprawie zatwierdzenia zmian elementów specyfikacji chronionego oznaczenia geograficznego „Pera dell'Emilia Romagna”, zarejestrowanego na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1107/96⁽²⁾, zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 134/98⁽³⁾.

- (2) Ponieważ proponowane zmiany nie są nieznaczące w rozumieniu art. 9 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, zgodnie z art. 6 ust. 2 akapit pierwszy tego rozporządzenia Komisja opublikowała w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* wniosek o wprowadzenie zmian⁽⁴⁾. Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, należy zatwierdzić przedmiotowe zmiany,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1Niniejszym zatwierdza się zmiany specyfikacji opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* dotyczące nazwy wymienionej w załączniku do niniejszego rozporządzenia.**Artykuł 2**Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 czerwca 2009 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.⁽²⁾ Dz.U. L 148 z 21.6.1996, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. L 15 z 21.1.1998, s. 6.⁽⁴⁾ Dz.U. C 284 z 8.11.2008, s. 7.

ZAŁĄCZNIK

Produkty rolne przeznaczone do spożycia przez ludzi wymienione w załączniku I do Traktatu:

Klasa 1.6. Owoce, warzywa i zboża świeże lub przetworzone

WŁOCHY

Pera dell'Emilia Romagna (ChOG)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 516/2009**z dnia 17 czerwca 2009 r.****rejestrujące w rejestrze chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych
nazwę [Pagnotta del Dittaino (ChNP)]**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 510/2006 z dnia 20 marca 2006 r. w sprawie ochrony oznaczeń geograficznych i nazw pochodzenia produktów rolnych i środków spożywczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 7 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 6 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 510/2006 wniosek Włoch o rejestrację nazwy „Pagnotta del Dittaino” został opublikowany w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*⁽²⁾.

- (2) Ponieważ do Komisji nie wpłynęło żadne oświadczenie o sprzeciwie zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 510/2006, nazwa ta powinna zostać zarejestrowana,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Nazwa wymieniona w załączniku do niniejszego rozporządzenia zostaje zarejestrowana.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 czerwca 2009 r.

W imieniu Komisji

Mariann FISCHER BOEL

Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 93 z 31.3.2006, s. 12.⁽²⁾ Dz.U. C 283 z 7.11.2008, s. 15.

ZAŁĄCZNIK

Środki spożywcze, o których mowa w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 510/2006:

Klasa 2.4. Chleb, ciasto, ciastka, wyroby cukiernicze i inne wyroby piekarnicze

WŁOCHY

Pagnotta del Dittaino (ChNP)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 517/2009**z dnia 17 czerwca 2009 r.****zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 43/2009 w odniesieniu do limitów połowowych dla
połowów dobijakowatych w wodach WE obszaru ICES IIIa oraz w wodach WE obszarów ICES IIa
i IV**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 43/2009 z dnia 16 stycznia 2009 r. ustalające uprawnienia do połowów na 2009 rok i związane z nimi warunki dla pewnych stad ryb i grup stad ryb, stosowane na wodach terytorialnych Wspólnoty oraz w odniesieniu do statków wspólnotowych na wodach, na których wymagane są ograniczenia połowowe ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 3,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W załączniku IA do rozporządzenia (WE) nr 43/2009 ustanowiono tymczasowo limity połowowe dobijakowatych w wodach WE obszaru ICES IIIa oraz w wodach WE obszarów ICES IIa i IV.
- (2) Zgodnie z pkt 6 załącznika IID do rozporządzenia (WE) nr 43/2009 całkowite dopuszczalne połowy (TAC) oraz kwoty w odniesieniu do dobijakowatych w przedmiotowych obszarach na 2009 r. są weryfikowane przez Komisję w oparciu o opinie Międzynarodowej Rady Badań Morza (ICES) i Komitetu Naukowo-Technicznego i Gospodarczego ds. Rybołówstwa (STECF).
- (3) W odniesieniu do obszarów ICES IIa i IV TAC ustanawia się według wzoru określonego w pkt 6 akapit drugi załącznika IID do rozporządzenia (WE) nr 43/2009. Zgodnie z tym wzorem TAC wyniosłby 435 000 ton.
- (4) Zgodnie z pkt 7 załącznika IID do rozporządzenia (WE) nr 43/2009 TAC nie przekracza 400 000 ton w odniesieniu do obszarów ICES IIa i IV.

(5) Stada dobijakowatych w Morzu Północnym są eksploatowane wspólnie z Norwegią, lecz w chwili obecnej nie są objęte wspólnym zarządzaniem. Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z konsultacjami przeprowadzonymi z Norwegią zgodnie z postanowieniami zawartymi w uzgodnionym protokole na temat wniosków konsultacji dotyczących połowów, przeprowadzonych przez Komisję Europejską i Norwegię z dnia 10 grudnia 2008 r. W związku z tym udział Wspólnoty w TAC w wodach WE obszarów ICES IIa i IV należy ustalić na poziomie 90 % z 400 000 ton.

(6) Komitet Naukowo-Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa zaleca zwiększenie TAC o 4,23 % w celu uwzględnienia wód WE obszaru ICES IIIa.

(7) Należy zatem odpowiednio zmienić załącznik IA do rozporządzenia (WE) nr 43/2009,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku IA do rozporządzenia (WE) nr 43/2009 wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 czerwca 2009 r.

W imieniu Komisji
Joe BORG
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 22 z 26.1.2009, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

W załączniku IA do rozporządzenia (WE) nr 43/2009 pozycja dotycząca gatunku dobijakowatych w wodach WE obszaru IIIa oraz w wodach WE obszarów IIa i IV otrzymuje brzmienie:

„Gatunek: Dobijakowate <i>Ammodytidae</i> ”		Obszar: wody WE obszaru IIIa, wody WE obszarów IIa i IV ⁽¹⁾ SAN/2A3A4.
Dania	327 249 ⁽²⁾	Analityczne TAC. Nie stosuje się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Nie stosuje się art. 4 rozporządzenia (WE) nr 847/96. Stosuje się art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96.
Niemcy	501 ⁽³⁾	
Szwecja	12 017 ⁽⁴⁾	
Zjednoczone Królestwo	7 153 ⁽⁵⁾	
WE	346 920 ⁽⁶⁾	
Norwegia	27 500 ⁽⁷⁾	
Wyspy Owcze	2 500	
TAC	376 920	

⁽¹⁾ Z wyjątkiem wód w odległości 6 mil od linii podstawowych Zjednoczonego Królestwa na Szetlandach, Fair Isle i Foula.

⁽²⁾ Z czego maksymalnie 311 289 ton można poławiać w wodach WE obszarów IIa i IV. Pozostałą ilość można poławiać jedynie w wodach WE obszaru IIIa (SAN/*03A).

⁽³⁾ Z czego maksymalnie 476 ton można poławiać w wodach WE obszarów IIa i IV. Pozostałą ilość można poławiać jedynie w wodach WE obszaru IIIa (SAN/*03A).

⁽⁴⁾ Z czego maksymalnie 11 431 ton można poławiać w wodach WE obszarów IIa i IV. Pozostałą ilość można poławiać jedynie w wodach WE obszaru IIIa (SAN/*03A).

⁽⁵⁾ Z czego maksymalnie 6 804 ton można poławiać w wodach WE obszarów IIa i IV. Pozostałą ilość można poławiać jedynie w wodach WE obszaru IIIa (SAN/*03A).

⁽⁶⁾ Z czego maksymalnie 330 000 ton można poławiać w wodach WE obszarów IIa i IV. Pozostałą ilość można poławiać jedynie w wodach WE obszaru IIIa (SAN/*03A).

⁽⁷⁾ Do wykorzystania w obszarze ICES IV.”

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 518/2009**z dnia 17 czerwca 2009 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 503/2009 ustalające należności celne przywozowe w sektorze
zbóż mające zastosowanie od dnia 16 czerwca 2009 r.**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1249/96 z dnia 28 czerwca 1996 r. w sprawie zasad stosowania (należności przywozowe w sektorze zbóż) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 ⁽²⁾, w szczególności jego art. 2 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Należności celne przywozowe w sektorze zbóż mające zastosowanie od dnia 16 czerwca 2009 r. zostały ustalone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 503/2009 ⁽³⁾.

- (2) Ponieważ obliczona średnia należności celnych przywozowych różni się o 5 EUR/t od ustalonej należności, należy wprowadzić odpowiednią korektę należności celnych przywozowych ustalonych w rozporządzeniu (WE) nr 503/2009.

- (3) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 503/2009,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Załączniki I i II do rozporządzenia (WE) nr 503/2009 zastępują się załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie w dniu jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 18 czerwca 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 czerwca 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 161 z 29.6.1996, s. 125.⁽³⁾ Dz.U. L 151 z 16.6.2009, s. 19.

ZAŁĄCZNIK I

Należności celne przywozowe na produkty, o których mowa w art. 136 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1234/2007, mające zastosowanie od dnia 18 czerwca 2009 r.

Kod CN	Wyszczególnienie towarów	Należność przywozowa ⁽¹⁾ (w EUR/t)
1001 10 00	PSZENICA twarda wysokiej jakości	0,00
	średniej jakości	0,00
	niskiej jakości	0,00
1001 90 91	PSZENICA zwyczajna, do siewu	0,00
ex 1001 90 99	PSZENICA zwyczajna wysokiej jakości, inna niż do siewu	0,00
1002 00 00	ŻYTO	45,92
1005 10 90	KUKURYDZA siewna, inna niż hybryda	12,22
1005 90 00	KUKURYDZA, inna niż do siewu ⁽²⁾	12,22
1007 00 90	Ziarno SORGO, inne niż hybryda do siewu	45,92

⁽¹⁾ W przypadku towarów przywożonych do Wspólnoty przez Ocean Atlantycki lub przez Kanał Sueski, zgodnie z art. 2 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1249/96, importer może skorzystać z obniżki należności celnych o:

- 3 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się na Morzu Śródziemnym,
- 2 EUR/t, jeśli port wyładunkowy znajduje się w Danii, Estonii, Irlandii, na Łotwie, Litwie, w Polsce, Finlandii, Szwecji, Wielkiej Brytanii lub na atlantyckim wybrzeżu Półwyspu Iberyjskiego.

⁽²⁾ Importer może skorzystać z obniżki o stałą stawkę zryczałtowaną w wysokości 24 EUR/t, jeśli spełnione zostały warunki ustanowione w art. 2 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1249/96.

ZAŁĄCZNIK II

Czynniki uwzględnione przy obliczaniu należności ustalonych w załączniku I

15.6.2009-16.6.2009

1) Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

(EUR/t)

	Pszenvica zwyczajna ⁽¹⁾	Kukurydza	Pszenvica twarda wysokiej jakości	Pszenvica twarda średniej jakości ⁽²⁾	Pszenvica twarda niskiej jakości ⁽³⁾	Jęczmień
Giełda	Minnéapolis	Chicago	—	—	—	—
Notowanie	209,13	114,96	—	—	—	—
Cena FOB USA	—	—	211,11	201,11	181,11	98,17
Premia za Zatokę	—	14,66	—	—	—	—
Premia za Wielkie Jeziora	8,93	—	—	—	—	—

⁽¹⁾ Premia dodatnia w wysokości 14 EUR/t włączona (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).⁽²⁾ Premia ujemna w wysokości 10 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).⁽³⁾ Premia ujemna w wysokości 30 EUR/t (art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1249/96).

2) Średnie z okresu rozliczeniowego określonego w art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1249/96:

Koszt frachtu: Zatoka Meksykańska–Rotterdam: 20,19 EUR/t

Koszt frachtu: Wielkie Jeziora–Rotterdam: 17,76 EUR/t

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 519/2009**z dnia 17 czerwca 2009 r.****ustanawiające, że nie zostały wykorzystane niektóre limity dotyczące wydawania pozwoleń na przywóz produktów cukrowniczych w ramach niektórych kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 950/2006 z dnia 28 czerwca 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady przywozu i rafinacji produktów cukrowniczych w latach gospodarczych 2006/2007, 2007/2008 i 2008/2009 w ramach niektórych kontyngentów taryfowych i umów preferencyjnych ⁽²⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Obliczenia, o których mowa w art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 950/2006, wykazały, że ilości cukru są

jeszcze dostępne w ramach kontyngentu przewidzianego w art. 12 rozporządzenia (WE) nr 950/2006, o numerach porządkowych 09.4332, 09.4337, 09.4341, 09.4343, 09.4346 i 09.4351 (2008–2009).

- (2) W tych okolicznościach Komisja musi zaznaczyć, że dane limity nie zostały wykorzystane,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Limity kontyngentu przewidziane w art. 12 rozporządzenia (WE) nr 950/2006, o numerach porządkowych 09.4332, 09.4337, 09.4341, 09.4343, 09.4346 i 09.4351 (2008–2009) nie zostały wykorzystane.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 18 czerwca 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 czerwca 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 178 z 1.7.2006, s. 1.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 520/2009**z dnia 17 czerwca 2009 r.****w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz w odniesieniu do wniosków złożonych w ciągu pierwszych siedmiu dni miesiąca czerwca 2009 r. w ramach kontyngentu taryfowego na przywóz kielbasy i niektórych wyrobów mięsnych pochodzących ze Szwajcarii, otwartego rozporządzeniem (WE) nr 1399/2007**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1399/2007 z dnia 28 listopada 2007 r. otwierające i ustalające zarządzanie kontyngentem taryfowym na kielbasy i niektóre produkty mięsne pochodzące ze Szwajcarii ⁽²⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 5,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1399/2007 otworzyło kontyngent taryfowy na przywóz kielbasy i niektórych wyrobów mięsnych.

- (2) Ilości, w odniesieniu do których w ciągu pierwszych siedmiu dni czerwca 2009 r. złożono wnioski o przyznanie pozwoleń na przywóz w podokresie od dnia 1 lipca do dnia 30 września 2009 r., są mniejsze niż ilości dostępne. Należy zatem określić ilości, w odniesieniu do których nie złożono wniosków i dodać je do ilości ustalonych dla następnego podokresu obowiązywania kontyngentu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ilości, w odniesieniu do których nie złożono wniosków o pozwolenia na przywóz w ramach kontyngentu o numerze porządkowym 09.4180 na mocy rozporządzenia (WE) nr 1399/2007 i które dodaje się do ilości w podokresie trwającym do dnia 1 października do dnia 31 grudnia 2009 r., wynoszą 1 400 000 kg.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 18 czerwca 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 czerwca 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 311 z 29.11.2007, s. 7.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 521/2009**z dnia 17 czerwca 2009 r.****w sprawie wydawania pozwoleń na przywóz w odniesieniu do wniosków złożonych w ciągu pierwszych siedmiu dni czerwca 2009 r. w ramach kontyngentu taryfowego na przywóz wieprzowiny, otwartego rozporządzeniem (WE) nr 1382/2007**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych (rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku) ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1382/2007 z dnia 26 listopada 2007 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 774/94 w odniesieniu do przywozu wieprzowiny ⁽²⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1382/2007 otworzyło kontyngent taryfowy na przywóz produktów sektora wieprzowiny.
- (2) Ilości, w odniesieniu do których w ciągu pierwszych siedmiu dni czerwca 2009 r. złożono wnioski

o przyznanie pozwoleń na przywóz w podokresie od dnia 1 lipca do dnia 30 września 2009 r., są mniejsze niż ilości dostępne. Należy zatem określić ilości, w odniesieniu do których nie złożono wniosków i dodać je do ilości ustalonych dla następnego podokresu obowiązywania kontyngentu,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Ilości, w odniesieniu do których nie złożono wniosków o pozwolenia na przywóz w ramach kontyngentu o numerze porządkowym 09.4046 na mocy rozporządzenia (WE) nr 1382/2007, i które dodaje się do ilości w podokresie trwającym do dnia 1 października do dnia 31 grudnia 2009 r., wynoszą 4 844 000 kg.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 18 czerwca 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 czerwca 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2007, s. 28.

DYREKTYWY

DYREKTYWA RADY 2009/50/WE

z dnia 25 maja 2009 r.

**w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy
w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 63 pkt 3a i 4 akapitu pierwszego,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,po konsultacji z Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym ⁽²⁾,po konsultacji z Komitetem Regionów ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ramach działań służących stopniowemu ustanawianiu przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości Traktat przewiduje środki w dziedzinie azylu, imigracji i ochrony praw obywateli państw trzecich.
- (2) Traktat przewiduje, że Rada przyjmuje środki dotyczące polityki migracyjnej odnoszące się do warunków wjazdu i pobytu, standardów w zakresie procedur wydawania przez państwa członkowskie długoterminowych wiz i zezwoleń na pobyt oraz środki określające prawa i warunki, na których obywatele państw trzecich przebywający legalnie w jednym państwie członkowskim mogą przebywać w innych państwach członkowskich.
- (3) W marcu 2000 r. Rada Europejska obradująca w Lizbonie wyznaczyła cel, zgodnie z którym gospodarka Wspólnoty oparta na wiedzy ma stać się najbardziej konkurencyjna i dynamiczna na świecie, zdolna do zrównoważonego rozwoju gospodarczego i zapewnienia do 2010 r. lepszych i liczniejszych miejsc pracy oraz większej spójności społecznej. Środki mające na celu przy-

ciągnięcie i zatrzymanie wysoko wykwalifikowanego personelu z państw trzecich przewidziane w ramach podejścia opartego na potrzebach państw członkowskich powinny być rozpatrywane w szerszym kontekście strategii lizbońskiej i komunikatu Komisji z dnia 11 grudnia 2007 r. dotyczącego zintegrowanych wytycznych w sprawie wzrostu gospodarczego i zatrudnienia.

- (4) W programie haskim, przyjętym przez Radę Europejską w dniach 4–5 listopada 2004 r., uznano, że legalna migracja będzie odgrywać ważną rolę w umacnianiu w Europie gospodarki opartej na wiedzy, przyczyniając się do rozwoju gospodarczego, a tym samym do wprowadzenia w życie strategii lizbońskiej. Rada Europejska zaprosiła Komisję do przedstawienia planu polityki w dziedzinie legalnej migracji, w tym procedur przyjmowania imigrantów, dzięki któremu możliwe będzie szybkie reagowanie na zmieniający się popyt na pracę imigrantów na rynku pracy.
- (5) W dniach 14–15 grudnia 2006 r. Rada Europejska uzgodniła podjęcie w 2007 r. wielu kroków zmierzających między innymi do opracowania sprawnie zarządzanych strategii w dziedzinie legalnej imigracji – przy pełnym poszanowaniu krajowych kompetencji – aby pomóc państwom członkowskim w zaspokojeniu obecnego i przyszłego zapotrzebowania na pracowników.
- (6) Dla realizacji celów strategii lizbońskiej istotne znaczenie ma również wspieranie mobilności na terytorium UE wysoko wykwalifikowanych pracowników będących obywatelami Unii, w szczególności tych z państw członkowskich, które przystąpiły w latach 2004 i 2007. Wdrażając niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie zobowiązane są przestrzegać zasady preferencji wspólnotowej, wyrażonej w szczególności w odpowiednich postanowieniach aktów przystąpienia z roku 2003 i z roku 2005.
- (7) Niniejsza dyrektywa ma się przyczynić do realizacji tych celów oraz do zaradzenia problemowi niedoboru pracowników poprzez ułatwienie – w celu umożliwienia zatrudniania pracowników mających wysokie kwalifikacje – przyjmowania i mobilności obywateli państw trzecich przybywających na okres dłuższy niż trzy miesiące, aby uczynić Wspólnotę bardziej atrakcyjną dla takich pracowników z całego świata oraz wesprzeć jej konkurencyjność i wzrost gospodarczy. Aby osiągnąć te cele, należy ułatwić przyjmowanie wysoko wykwalifikowanych pracowników i ich rodzin poprzez ustanowienie

⁽¹⁾ Opinia z dnia 20 listopada 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia z dnia 9 lipca 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽³⁾ Opinia z dnia 18 czerwca 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

szybkiej procedury ich przyjmowania oraz przyznanie im w wielu dziedzinach takich samych praw socjalnych i ekonomicznych jak te, które przysługują obywatelom przyjmującego państwa członkowskiego. Należy również wziąć pod uwagę priorytety, potrzeby rynku pracy i zdolność absorpcji państw członkowskich. Niniejsza dyrektywa nie powinna mieć wpływu na kompetencje państw członkowskich do utrzymania lub wprowadzenia nowych krajowych zezwoleń na pobyt do wszelkich celów związanych z zatrudnieniem. Zainteresowani obywatele państw trzecich powinni mieć możliwość występowania o niebieską kartę UE lub o krajowe zezwolenie na pobyt. Ponadto niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać możliwości posiadacza niebieskiej karty UE do korzystania z dodatkowych uprawnień i korzyści, które przewiduje prawo krajowe i które są zgodne z niniejszą dyrektywą.

- (8) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać prawa państw członkowskich do określania maksymalnej liczby obywateli państw trzecich przybywających na jego terytorium w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji. Powinno to dotyczyć także obywateli państw trzecich, którzy pragną pozostać na terytorium państwa członkowskiego w celu wykonywania za wynagrodzeniem działalności gospodarczej i którzy legalnie przebywają w tym państwie członkowskim na podstawie innych systemów, takich jak studenci, którzy właśnie ukończyli studia, albo naukowcy, przyjęci na podstawie dyrektywy Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie⁽¹⁾ oraz dyrektywy Rady 2005/71/WE z dnia 12 października 2005 r. w sprawie szczególnej procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych⁽²⁾, odpowiednio, i którzy nie korzystają z ujednoliconych warunków dostępu do rynku pracy państwa członkowskiego na podstawie przepisów wspólnotowych lub krajowych. Ponadto jeśli chodzi o liczbę przyjmowanych osób, państwa członkowskie zachowują możliwość nieprzyznawania zezwoleń na pobyt do celów zatrudnienia w ogóle lub w pewnych zawodach, sektorach gospodarki lub regionach.
- (9) Do celów niniejszej dyrektywy, aby ocenić, czy dany obywatel państwa trzeciego ma kwalifikacje uzyskane w ramach kształcenia na poziomie wyższym, można umieścić odesłanie do poziomów 5a i 6 określonych w klasyfikacji ISCED 1997 („Międzynarodowa Standardowa Klasyfikacja Edukacji”).
- (10) Niniejsza dyrektywa powinna zapewnić elastyczny system wjazdu dostosowany do zapotrzebowania, opierający się na obiektywnych kryteriach, takich jak minimalny próg wynagrodzenia porównywalny z poziomem wynagrodzenia w państwach członkowskich oraz kwalifikacje zawodowe. W celu zagwarantowania minimalnego poziomu harmonizacji warunków przyjmowania na terytorium Wspólnoty konieczne jest ustalenie wspól-

nego, minimalnego współczynnika progu wynagrodzenia. Ten próg wynagrodzenia ustala poziom minimalny; państwa członkowskie będą mogły określić wyższy próg wynagrodzenia. Państwa członkowskie powinny wyznaczyć swoje progi wynagrodzenia stosownie do sytuacji na wewnętrznym rynku pracy, jego struktury oraz swojej ogólnej polityki imigracyjnej. Można przewidzieć odstępstwa od głównego systemu dotyczące progu wynagrodzenia dla określonych zawodów, jeśli dane państwo członkowskie jest zdania, że jest zbyt mało osób je wykonujących, i gdy zawody te stanowią część głównych grup 1 i 2 klasyfikacji ISCO („Międzynarodowa Standardowa Klasyfikacja Zawodów”).

- (11) Celem niniejszej dyrektywy jest jedynie określenie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, w ramach systemu niebieskiej karty UE, w tym kryteriów kwalifikowalności dotyczących progu wynagrodzenia. Jedynym celem stosowania progu wynagrodzenia jest pomoc w ustaleniu, z uwzględnieniem obserwacji statystycznych publikowanych przez Komisję (Eurostat) lub zainteresowane państwa członkowskie, zakresu stosowania niebieskiej karty UE, ustanowionego przez każde państwo członkowskie na podstawie wspólnych zasad. Celem dyrektywy nie jest określanie wynagrodzeń, zatem nie wprowadza ona odstępstw od przepisów lub praktyk na szczeblu państw członkowskich ani układów zbiorowych, ani nie może być stosowana jako element harmonizacji w tej dziedzinie. Niniejsza dyrektywa w pełni respektuje kompetencje państw członkowskich, w szczególności w kwestiach zatrudnienia, pracy i w kwestiach socjalnych.
- (12) Po wydaniu przez państwo członkowskie decyzji o przyjęciu obywatela państwa trzeciego, który spełnia stosowne kryteria i który wystąpił o niebieską kartę UE, obywatel ten powinien otrzymać specjalne zezwolenie na pobyt, o którym mowa w niniejszej dyrektywie i które powinno zezwalać na stopniowe uzyskiwanie dostępu do rynku pracy oraz korzystanie z przyznanych temu obywatelowi i jego rodzinie praw do pobytu i mobilności. Ustalając ostateczny termin rozpatrzenia wniosku o niebieską kartę UE, nie należy uwzględniać czasu potrzebnego na uznanie kwalifikacji zawodowych ani czasu potrzebnego, w stosownym przypadku, na wydanie wizy. Niniejsza dyrektywa nie narusza krajowych procedur uznawania dyplomów. Wyznaczenie właściwych organów w ramach niniejszej dyrektywy nie narusza roli i zakresu odpowiedzialności innych organów krajowych ani, w odpowiednich przypadkach, partnerów społecznych, w odniesieniu do rozpatrywania wniosku i podejmowania decyzji w jego sprawie.
- (13) Wzór niebieskiej karty UE powinien być zgodny z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającym jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich⁽³⁾, co umożliwi państwom członkowskim dostęp do tych informacji, przede wszystkim dotyczących warunków zezwolenia na pracę przyznanych danej osobie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 375 z 23.12.2004, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 289 z 3.11.2005, s. 15.

⁽³⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2002, s. 1.

- (14) Obywatelom państw trzecich posiadającym ważny dokument podróży oraz niebieską kartę UE wydaną przez państwo członkowskie, które w pełni stosuje przepisy dorobku Schengen, należy zezwolić na wjazd i swobodne przemieszczanie się na terytorium innego państwa członkowskiego w pełni stosującego dorobek z Schengen, przez okres nieprzekraczający trzech miesięcy, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającym wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) ⁽¹⁾ oraz art. 21 Konwencji wykonawczej do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach.
- (15) Mobilność zawodową i geograficzną wysoko wykwalifikowanych pracowników z państw trzecich należy uznać za jeden z podstawowych mechanizmów zwiększania wydajności rynku pracy, zapobiegania niedoborom pracowników o określonych kwalifikacjach i wyrównywania regionalnych dysproporcji. Aby zapewnić przestrzeganie zasady preferencji wspólnotowej oraz zapobiec potencjalnemu nadużywaniu systemu, mobilność zawodowa wysoko wykwalifikowanych pracowników z państw trzecich w pierwszych dwóch latach legalnego zatrudnienia w państwie członkowskim powinna być ograniczona.
- (16) Niniejsza dyrektywa jest w pełni zgodna z zasadami równego traktowania obywateli państw członkowskich i posiadaczy niebieskiej karty UE w odniesieniu do wynagrodzenia, jeśli osoby takie znajdują się w porównywalnej sytuacji.
- (17) Równe traktowanie posiadaczy niebieskiej karty UE nie obejmuje środków w dziedzinie szkolenia zawodowego, które są finansowane w ramach systemów pomocy społecznej.
- (18) Posiadacze niebieskiej karty UE powinni podlegać takim samym zasadom, jeśli chodzi o zabezpieczenie społeczne. Działy zabezpieczenia społecznego zostały określone w rozporządzeniu Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie ⁽²⁾. Rozporządzenie Rady (WE) nr 859/2003 z dnia 14 maja 2003 r. rozszerzające przepisy rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 i rozporządzenia (EWG) nr 574/72 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo ⁽³⁾, rozszerza zakres zastosowania przepisów rozporządzenia (EWG) nr 1408/71 na obywateli państw trzecich, którzy przebywają legalnie we Wspólnocie i których sytuacja ma charakter transgraniczny. Przepisy niniejszej dyrektywy dotyczące równego traktowania w odniesieniu do zabezpieczenia społecznego stosuje się również bezpośrednio do osób wjeżdżających na terytorium państwa członkowskiego bezpośrednio z państwa trzeciego, pod warunkiem że osoby te mają prawo pobytu jako posiadacze ważnej niebieskiej karty UE, w tym w okresie czasowego bezrobocia, i że spełniają określone w prawie krajowym warunki kwalifikowalności do danych świadczeń socjalnych.
- Niniejsza dyrektywa nie powinna jednak przyznawać posiadaczom niebieskiej karty UE szerszych praw niż prawa już przyznane w obowiązującym prawie wspólnotowym w dziedzinie zabezpieczenia społecznego tym obywatelom państw trzecich, których sytuacja ma charakter transgraniczny pomiędzy państwami członkowskimi. Niniejsza dyrektywa nie powinna ponadto przyznawać praw w sytuacjach, które wykraczają poza zakres prawa wspólnotowego, takie jak, na przykład, sytuacja członka rodziny mającego miejsce pobytu w państwie trzecim.
- (19) Kwalifikacje zawodowe uzyskane przez obywatela państwa trzeciego w innym państwie członkowskim należy uznawać w taki sam sposób, jak w przypadku obywateli Unii. Kwalifikacje uzyskane w państwie trzecim należy uwzględniać zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych ⁽⁴⁾.
- (20) W pierwszym okresie legalnego pobytu pracownika z państwa trzeciego o wysokich kwalifikacjach jego mobilność geograficzna we Wspólnocie powinna być kontrolowana i dostosowana do bieżących potrzeb. Należy ustanowić odstępstwa od dyrektywy Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotyczącej statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi ⁽⁵⁾, aby zapobiec pokrzywdzeniu wysoko wykwalifikowanych pracowników z państw trzecich, którzy są mobilni geograficznie i którzy nie uzyskali jeszcze statusu długoterminowych rezydentów WE, o którym mowa w tej dyrektywie, oraz by zachęcać do migracji geograficznej i cyrkulacyjnej.
- (21) Należy wspierać i podtrzymywać mobilność wysoko wykwalifikowanych pracowników z państw trzecich między Wspólnotą a ich państwami pochodzenia. Należy ustanowić odstępstwa od dyrektywy 2003/109/WE, aby przedłużyć okres nieobecności na terytorium Wspólnoty, który nie powoduje przerwania okresu legalnego i nieprzerwanego pobytu, będącego warunkiem uzyskania statusu długoterminowego rezydenta WE. Należy również zezwolić na dłuższe okresy nieobecności niż te przewidziane w dyrektywie 2003/109/WE po uzyskaniu przez wysoko wykwalifikowanych pracowników z państw trzecich statusu długoterminowych rezydentów WE, by wspierać migrację cyrkulacyjną.

⁽¹⁾ Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 149 z 5.7.1971, s. 2.

⁽³⁾ Dz.U. L 124 z 20.5.2003, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 44.

- (22) W toku wdrażania niniejszej dyrektywy państwa członkowskie powinny powstrzymać się od aktywnej rekrutacji w sektorach cierpiących na niedobór personelu w krajach rozwijających się. Należy opracować etyczne strategie i zasady rekrutacji obowiązujące pracodawców z sektora publicznego i prywatnego w sektorach o kluczowym znaczeniu, na przykład w sektorze zdrowia, jak podkreślono w konkluzjach Rady i państw członkowskich z dnia 14 maja 2007 r. w sprawie europejskiego programu działań na rzecz rozwiązania poważnego niedoboru pracowników służby zdrowia w krajach rozwijających się (2007–2013), oraz, w stosownych przypadkach, w sektorze kształcenia. Uregulowania te należy poprzeć opracowaniem i zastosowaniem mechanizmów, wytycznych i innych narzędzi ułatwiających, w stosownych przypadkach, migrację cyrkulacyjną i czasową, jak również innych środków mogących zminimalizować negatywne i zmaksymalizować pozytywne skutki imigracji wysoko wykwalifikowanych pracowników dla krajów rozwijających się, by „drenaż mózgów” zmienił się w ich pozyskiwanie.
- (23) Korzystne warunki łączenia rodzin oraz dostępu małżonków do rynku pracy powinny stanowić podstawowy element niniejszej dyrektywy, służący pozyskaniu wysoko wykwalifikowanych pracowników państw trzecich. Aby osiągnąć ten cel, należy ustanowić specjalne odstępstwa od dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin⁽¹⁾. Odstępstwo przewidziane w art. 15 ust. 3 niniejszej dyrektywy nie uniemożliwia państwom członkowskim utrzymywania lub wprowadzania warunków i środków integracji, w tym szkoleń językowych, przeznaczonych dla członków rodzin posiadaczy niebieskiej karty UE.
- (24) Należy ustanowić specjalne przepisy dotyczące sprawozdawczości w celu monitorowania wdrażania niniejszej dyrektywy, w celu ustalenia jej potencjalnego wpływu na zjawisko „drenażu mózgów” w krajach rozwijających się i ewentualnego przeciwdziałania mu, by uniknąć marnowania potencjału intelektualnego. Państwo członkowskie powinno corocznie przekazywać Komisji stosowne dane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej⁽²⁾.
- (25) Z uwagi na fakt, iż cele niniejszej dyrektywy, mianowicie wprowadzenie specjalnej procedury przyjmowania i ustanowienie warunków dotyczących wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich na dłużej niż trzy miesiące w państwach członkowskich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji i członków ich rodzin, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, w szczególności w kwestii zapewnienia ich mobilności między państwami członkowskimi, natomiast możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (26) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych oraz jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej i odzwierciedlonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (27) Zgodnie z ust. 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽³⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzenia, na własne potrzeby i w interesie Wspólnoty, tabel, które w możliwie najszerszym zakresie wykażą związek między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji, oraz do podania ich do publicznej wiadomości.
- (28) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego protokołu, te państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej dyrektywy i w związku z tym nie są nią związane ani jej nie stosują.
- (29) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy i w związku z tym nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Celem niniejszej dyrektywy jest określenie:

- warunków wjazdu obywateli państw trzecich, posiadaczy niebieskiej karty UE na terytorium państw członkowskich i pobytu na tym terytorium przez okres dłuższy niż trzy miesiące w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji oraz określenie warunków wjazdu i pobytu członków ich rodzin;
- warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich i członków ich rodzin, o których mowa w lit. a), na terytorium państw członkowskich innych niż pierwsze państwo członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23.

⁽³⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

- a) „obywatel państwa trzeciego” oznacza każdą osobę niebędącą obywatelem Unii w rozumieniu art. 17 ust. 1 Traktatu;
- b) „zatrudnienie w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji” oznacza zatrudnienie osoby, która:
 - w danym państwie członkowskim jest chroniona jako pracownik na podstawie krajowego prawa dotyczącego zatrudnienia lub zgodnie z praktyką krajową, niezależnie od zachodzącego stosunku prawnego, do celów rzeczywistego i efektywnego wykonywania pracy na rzecz lub pod kierownictwem innej osoby,
 - otrzymuje wynagrodzenie, oraz
 - posiada wymagane, odpowiednie i szczególne kompetencje, potwierdzone wyższymi kwalifikacjami zawodowymi;
- c) „niebieska karta UE” oznacza zezwolenie opatrzone napisem „Niebieska Karta UE”, uprawniające posiadacza do pobytu i pracy na terytorium państwa członkowskiego na warunkach określonych w niniejszej dyrektywie;
- d) „pierwsze państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, które jako pierwsze przyznaje obywatelowi państwa trzeciego niebieską kartę UE;
- e) „drugie państwo członkowskie” oznacza każde państwo członkowskie niebędące pierwszym państwem członkowskim;
- f) „członkowie rodziny” oznaczają obywateli państw trzecich określonych w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE;
- g) „wyższe kwalifikacje zawodowe” oznaczają kwalifikacje, które są poświadczone dowodem kwalifikacji uzyskanych w ramach kształcenia na poziomie wyższym lub – w drodze odstępstwa, jeżeli stanowi tak prawo krajowe – co najmniej pięcioletnim doświadczeniem zawodowym na poziomie porównywalnym do kwalifikacji uzyskanych w ramach kształcenia na poziomie wyższym i które odpowiadają zawodowi lub sektorowi określonym w umowie o pracę lub wiążącej ofercie pracy;
- h) „kwalifikacje uzyskane w ramach kształcenia na poziomie wyższym” oznaczają wszelkie dyplomy, świadectwa lub inne dowody oficjalnych kwalifikacji wydane przez właściwy organ, potwierdzające pomyślne ukończenie programu studiów wyższych, czyli cyklu zajęć prowadzonych przez instytucję edukacyjną uznaną za instytucję szkolnictwa wyższego przez państwo, w którym ma ona siedzibę. Do celów niniejszej dyrektywy kwalifikacje uzyskane w ramach kształcenia na poziomie wyższym są uwzględniane, pod warunkiem że czas studiów niezbędny do ich uzyskania wyniósł co najmniej trzy lata;

- i) „doświadczenie zawodowe” oznacza faktyczne i legalne wykonywanie danego zawodu;
- j) „zawód regulowany” oznacza zawód regulowany zdefiniowany w art. 3 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2005/36/WE.

Artykuł 3

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie na terytorium państwa członkowskiego w celu wykonywania pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji na warunkach określonych w niniejszej dyrektywie.
2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do obywateli państw trzecich:
 - a) którzy są uprawnieni do pobytu w państwie członkowskim ze względu na ochronę czasową lub złożyli wniosek o wydanie zezwolenia na pobyt na tej podstawie i oczekują na wydanie decyzji dotyczącej ich statusu;
 - b) którzy korzystają z ochrony międzynarodowej zgodnie z dyrektywą Rady 2004/83/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie minimalnych norm dla kwalifikacji i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osoby, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zawartości przyznawanej ochrony ⁽¹⁾ lub wystąpili z wnioskiem o ochronę międzynarodową zgodnie z tą dyrektywą i których sprawa nie została jeszcze zakończona ostateczną decyzją;
 - c) którzy korzystają z ochrony zgodnie z prawem krajowym, zobowiązaniami międzynarodowymi lub krajową praktyką danego państwa członkowskiego lub którzy wystąpili z wnioskiem o ochronę zgodnie z prawem krajowym, zobowiązaniami międzynarodowymi lub krajową praktyką danych państw członkowskich i których sprawa nie została jeszcze zakończona ostateczną decyzją;
 - d) którzy ubiegają się o prawo pobytu w jednym z państw członkowskich jako naukowcy w rozumieniu dyrektywy 2005/71/WE w celu przeprowadzenia projektu badawczego;
 - e) którzy są członkami rodzin obywateli Unii, którzy skorzystali lub korzystają obecnie z prawa do swobodnego przemieszczania się na terytorium Wspólnoty zgodnie z dyrektywą 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich ⁽²⁾;
 - f) którzy posiadają status długoterminowego rezydenta WE w jednym z państw członkowskich zgodnie z dyrektywą 2003/109/WE i korzystają z prawa do pobytu w innym państwie członkowskim w celu wykonywania działalności zarobkowej na cudzy lub własny rachunek;

⁽¹⁾ Dz.U. L 304 z 30.9.2004, s. 12.

⁽²⁾ Dz.U. L 158 z 30.4.2004, s. 77.

- g) którzy wjeżdżają do państwa członkowskiego na podstawie zobowiązań zawartych w umowie międzynarodowej dotyczącej ułatwiania wjazdu i czasowego pobytu osób fizycznych należących do pewnych kategorii i zajmujących się wymianą handlową i inwestycjami;
- h) których przyjęto na terytorium państwa członkowskiego jako pracowników sezonowych;
- i) których wydalenie wstrzymano ze względu na okoliczności faktyczne lub przesłanki prawne;
- j) którzy są obywatelami państw trzecich objętych dyrektywą 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącą delegowania pracowników w ramach świadczenia usług ⁽¹⁾, jeżeli są oni delegowani na terytorium danego państwa członkowskiego.

Ponadto niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do obywateli państw trzecich i członków ich rodzin, niezależnie od ich narodowości, którzy, na mocy porozumień między Wspólnotą i jej państwami członkowskimi a tymi państwami trzecimi, korzystają z praw do swobodnego przemieszczania się równoważnych prawom obywateli Unii.

3. Niniejsza dyrektywa nie narusza żadnych umów zawartych między Wspólnotą lub jej państwami członkowskimi a państwem trzecim lub państwami trzecimi, dotyczących wyłączenia określonych zawodów z zakresu zastosowania niniejszej dyrektywy, aby w sektorach cierpiących na niedobór personelu zagwarantować etyczną rekrutację poprzez ochronę zasobów ludzkich w krajach rozwijających się będących sygnatariuszami tych umów.

4. Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa państw członkowskich do wydawania zezwoleń na pobyt innych niż niebieska karta UE w celach związanych z zatrudnieniem. Takie zezwolenia na pobyt nie uprawniają do pobytu w innych państwach członkowskich, tak jak przewiduje to niniejsza dyrektywa.

Artykuł 4

Korzystniejsze postanowienia

1. Niniejsza dyrektywa nie narusza korzystniejszych postanowień zawartych w:

- a) prawie wspólnotowym, w tym w umowach dwu- i wielostronnych zawartych między Wspólnotą lub Wspólnotą i jej państwami członkowskimi a państwem trzecim lub państwami trzecimi;
- b) umowach dwu- lub wielostronnych zawartych między jednym państwem członkowskim lub większą ich liczbą a jednym państwem trzecim lub większą ich liczbą.

2. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo państw członkowskich do przyjęcia lub utrzymania korzystniejszych przepisów w stosunku do osób, do których ma ona zastosowanie, w odniesieniu do następujących przepisów niniejszej dyrektywy:

- a) art. 5 ust. 3 w zastosowaniu art. 18;
- b) art. 11, art. 12 ust. 1 zdanie drugie, art. 12 ust. 2, art. 13, 14, 15 i art. 16 ust. 4.

ROZDZIAŁ II

WARUNKI PRZYJĘCIA

Artykuł 5

Kryteria przyjęcia

1. Nie naruszając art. 10 ust. 1, obywatel państwa trzeciego składający wniosek o niebieską kartę EU zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy:

- a) przedkłada ważną umowę o pracę lub, jak stanowi prawo krajowe, wiążącą ofertę pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji na okres co najmniej jednego roku w danym państwie członkowskim;
- b) przedkłada dokument stwierdzający wypełnienie warunków w prawie krajowym do wykonywania przez obywateli Unii zawodu regulowanego określonego w umowie o pracę lub wiążącej ofercie pracy, zgodnie z prawem krajowym;
- c) w przypadku zawodów nieregulowanych przedkłada dokumenty poświadczające właściwe wyższe kwalifikacje zawodowe w zawodzie lub sektorze określonym w umowie o pracę lub wiążącej ofercie pracy, ustanowione prawem krajowym;
- d) przedkłada ważny dokument podróży, zgodnie z prawem krajowym, wniosek o wizę lub wizę, jeśli wymagane, oraz dowód posiadania ważnego zezwolenia na pobyt lub krajowej wizy długoterminowej, jeśli wymagana. Państwa członkowskie mogą wymagać, by okres ważności dokumentu podróży obejmował co najmniej początkowy okres ważności zezwolenia na pobyt;
- e) przedkłada dowód, że został objęty lub, jeżeli tak stanowi prawo krajowe, złożył wniosek o objęcie go ubezpieczeniem zdrowotnym chroniącym przed wszystkimi rodzajami ryzyka, od których zazwyczaj ubezpieczeni są obywatele danego państwa członkowskiego, i ważnego przez okresy, w których takie ubezpieczenie i związane z nim świadczenia nie przysługują wnioskodawcy w związku z zawartą umową o pracę ani nie wynikają z tej umowy;
- f) nie jest uznawany za osobę stanowiącą zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego ani zdrowia publicznego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 18 z 21.1.1997, s. 1.

2. Państwa członkowskie mogą wprowadzić wymóg, aby wnioskodawca przedstawił swój adres na terytorium danego państwa członkowskiego.

3. Oprócz warunków określonych w ust. 1, roczne wynagrodzenie brutto wynikające z miesięcznego lub rocznego wynagrodzenia podanego w umowie o pracę lub wiążącej ofercie pracy nie może być niższe od odnośnego krajowego progu wynagrodzenia za pracę, określanego i publikowanego w tym celu przez państwa członkowskie, a próg ten nie może być niższy niż półtora raza średniego rocznego wynagrodzenia brutto w danym państwie członkowskim.

4. Wdrażając przepisy ust. 3, państwa członkowskie mogą wymagać, aby zostały spełnione wszystkie warunki odnośnych przepisów ustawowych, układów zbiorowych lub praktyk stosowanych w odnośnych grupach zawodowych wobec pracowników o wysokich kwalifikacjach.

5. W drodze odstępstwa od ust. 3 i do celów zatrudnienia w zawodach, w których istnieje szczególne zapotrzebowanie na pracowników z państw trzecich i które należą do głównych grup 1 i 2 ISCO, próg wynagrodzenia może być co najmniej 1,2 razy większy niż średnie roczne wynagrodzenie brutto w tym państwie członkowskim. W tym przypadku dane państwo członkowskie przekazuje każdego roku Komisji wykaz zawodów, dla których ustalono takie odstępstwo.

6. Niniejszy artykuł nie narusza obowiązujących układów zbiorowych lub praktyk stosowanych w odnośnych grupach zawodowych wobec pracowników o wysokich kwalifikacjach.

Artykuł 6

Liczba przyjmowanych osób

Niniejsza dyrektywa nie narusza prawa państwa członkowskiego do ustalania liczby obywateli państw trzecich, którzy wjeżdżają na jego terytorium w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji.

ROZDZIAŁ III

NIEBIESKA KARTA UE, PROCEDURA I PRZEJRZYSTOŚĆ

Artykuł 7

Niebieska karta UE

1. Obywatelowi państwa trzeciego, który złożył wniosek i spełnia wymogi określone w art. 5 i której wniosek właściwe organy rozpatrzyły pozytywnie zgodnie z art. 8, wydaje się niebieską kartę UE.

Dane państwo członkowskie zapewnia temu obywatelowi państwa trzeciego wszelkie ułatwienia, tak by mógł on otrzymać wymagane wizy.

2. Państwa członkowskie ustalają standardowy okres ważności niebieskiej karty UE, wynoszący od roku do czterech lat. Jeżeli umowa o pracę obejmuje okres krótszy, to okres, na który wydaje się niebieską kartę UE lub o który przedłuża się jej ważność, jest równy okresowi dłuższemu o trzy miesiące od okresu obowiązywania umowy o pracę.

3. Do wydawania niebieskiej karty UE właściwe organy państwa członkowskiego stosują jednolity wzór ustanowiony w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002. Zgodnie z lit. a) ppkt 7.5–9 załącznika do powyższego rozporządzenia państwa członkowskie podają na niebieskiej karcie UE warunki dostępu do rynku pracy w art. 12 ust. 1 niniejszej dyrektywy. W zezwoleniu na pobyt, w pozycji „rodzaj zezwolenia”, państwa członkowskie wpisują „Niebieska Karta UE”.

4. Posiadacze niebieskiej karty UE są w okresie jej ważności uprawnieni do:

- a) wjazdu, ponownego wjazdu i pobytu na terytorium państwa członkowskiego, które wydało niebieską kartę UE;
- b) korzystania z praw przyznanych na mocy niniejszej dyrektywy.

Artykuł 8

Podstawy odmowy

1. Państwa członkowskie odrzucają wniosek o niebieską kartę UE, jeżeli wnioskodawca nie spełnia warunków określonych w art. 5 lub jeżeli przedstawione dokumenty zostały uzyskane w wyniku oszustwa albo zostały podrobione lub przerobione.

2. Przed podjęciem decyzji w sprawie wniosku o niebieską kartę UE, a także podczas rozpatrywania wniosków o przedłużenie okresu jej ważności lub wniosków o zezwolenia przewidziane w art. 12 ust. 1 i 2 w trakcie pierwszych dwóch lat legalnego zatrudnienia posiadacza niebieskiej karty UE państwa członkowskie mogą zbadać sytuację na swoim rynku pracy i zastosować krajowe procedury w zakresie wymogów umożliwiających obsadzanie wolnych stanowisk pracy.

Państwo członkowskie może sprawdzić, czy określone wolne stanowisko pracy nie może zostać obsadzone przez pracowników krajowych lub wspólnotowych lub przez obywateli państw trzecich, którzy posiadają prawo pobytu w tym państwie członkowskim i są już obecni na jego rynku pracy na mocy prawa wspólnotowego lub krajowego, przez rezydentów długoterminowych WE, którzy wyrażają chęć przeniesienia się do tego państwa członkowskiego w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji zgodnie z rozdziałem III dyrektywy 2003/109/WE.

3. Wniosek o niebieską kartę UE może zostać uznany za niedopuszczalny także z powodów wynikających z art. 6.

4. Państwa członkowskie mogą odrzucić wniosek o niebieską kartę UE, aby zagwarantować etyczną rekrutację w sektorach cierpiących na niedobór wykwalifikowanych pracowników w krajach pochodzenia.

5. Państwa członkowskie mogą odrzucić wniosek o niebieską kartę UE, jeżeli na pracodawcę nałożono sankcje zgodnie z prawem krajowym za pracę nierejestrowaną lub nielegalne zatrudnienie.

Artykuł 9

Wycofanie niebieskiej karty UE lub odmowa przedłużenia okresu jej ważności

1. Państwa członkowskie wycofują niebieską kartę UE wydaną na podstawie niniejszej dyrektywy lub odmawiają przedłużenia okresu jej ważności w następujących przypadkach:

- a) jeżeli karta została uzyskana w wyniku oszustwa albo została podrobiona lub przerobiona;
- b) jeżeli stwierdzono, że posiadacz karty nie spełniał lub już nie spełnia warunków wjazdu i pobytu ustanowionych w niniejszej dyrektywie lub przebywa na terenie danego państwa członkowskiego w celach innych niż te, dla których uzyskał zezwolenie na pobyt;
- c) jeżeli posiadacz karty nie przestrzega ograniczeń określonych w art. 12 ust. 1 i 2 oraz art. 13.

2. Braku powiadomienia przewidzianego w art. 12 ust. 2 akapit drugi oraz art. 13 ust. 4 nie uznaje się za dostateczny powód wycofania niebieskiej karty UE lub odmowy przedłużenia okresu jej ważności, jeżeli jej posiadacz jest w stanie wykazać, że powiadomienie to nie zostało dostarczone do właściwego organu z powodów niezależnych od woli posiadacza.

3. Państwa członkowskie mogą wycofać niebieską kartę UE wydaną na podstawie niniejszej dyrektywy lub odmówić przedłużenia okresu jej ważności w następujących przypadkach:

- a) gdy jest to podyktowane względami związanymi z porządkiem publicznym, bezpieczeństwem publicznym lub zdrowiem publicznym;
- b) jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE nie posiada środków, które wystarczą mu do utrzymania siebie oraz, w stosownych przypadkach, członków swojej rodziny, bez korzystania z systemu pomocy społecznej danego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie dokonują oceny tych środków pod kątem ich rodzaju i regularności ich wpływu, przy czym mogą wziąć pod uwagę poziom krajowego wynagrodzenia minimalnego, rent i emerytur, a także liczbę członków rodziny zainteresowanej osoby. Ocena taka nie może być przeprowadzana w okresie braku zatrudnienia, o którym mowa w art. 13;
- c) jeżeli dana osoba nie dostarczy swojego adresu;
- d) jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE złoży wniosek o pomoc socjalną, pod warunkiem że zainteresowane państwo członkowskie odpowiednio wcześniej poinformowało go o tym na piśmie.

Artykuł 10

Wnioski o przyjęcie

1. Państwa członkowskie ustalają, czy wnioski o niebieską kartę UE powinni sporządzać obywatele państw trzecich, czy ich pracodawcy.

2. Wniosek jest rozpatrywany i analizowany wtedy, gdy dany obywatel państwa trzeciego przebywa poza terytorium państwa członkowskiego, przez które chce zostać przyjęty, lub wtedy, gdy przebywa już na jego terytorium na podstawie ważnego zezwolenia na pobyt lub krajowej wizy długoterminowej.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, państwo członkowskie może zaakceptować, zgodnie ze swoim ustawodawstwem krajowym, wniosek złożony przez obywatela państwa trzeciego, który nie posiada ważnego zezwolenia na pobyt, ale który legalnie przebywa na ich terytorium.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 2, państwo członkowskie może przyjąć przepis, że wniosek może być złożony jedynie spoza jego terytorium, pod warunkiem że takie ograniczenia, dotyczące wszystkich obywateli państw trzecich albo określonych ich kategorii, są już zawarte w obowiązującym prawie krajowym w momencie przyjęcia niniejszej dyrektywy.

Artykuł 11

Zabezpieczenia proceduralne

1. Właściwe organy państw członkowskich podejmują decyzję w sprawie kompletnego wniosku o wydanie niebieskiej karty UE i w jak najkrótszym terminie, a najpóźniej w terminie 90 dni od daty złożenia wniosku, zawiadamiają o niej wnioskodawcę na piśmie zgodnie z procedurami zawiadamiania przewidzianymi w prawie krajowym danego państwa członkowskiego.

Wszelkie konsekwencje niepodjęcia decyzji przed upływem terminu przewidzianego w akapicie pierwszym określone są w prawie krajowym odpowiedniego państwa członkowskiego.

2. Jeżeli informacje lub dokumenty, które przedstawiono na poparcie wniosku, są niewystarczające, właściwe organy zawiadamiają wnioskodawcę o tym, jakie dodatkowe informacje są wymagane, oraz ustalają rozsądny termin ich dostarczenia. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, wstrzymuje się do czasu otrzymania przez właściwe organy wymaganych dodatkowych informacji lub dokumentów. Jeżeli dodatkowe informacje lub dokumenty nie zostaną dostarczone w wyznaczonym terminie, wniosek może zostać odrzucony.

3. O odrzuceniu wniosku o niebieską kartę UE, o odmowie przedłużenia okresu ważności takiej karty lub o jej wycofaniu zawiadamia się na piśmie obywatela państwa trzeciego oraz, w odpowiednich przypadkach, jego pracodawcę zgodnie z procedurami zawiadamiania przewidzianymi przez odpowiednie prawo krajowe; od takiej decyzji można wnieść środek zaskarżenia w danym państwie członkowskim zgodnie z prawem krajowym. W zawiadomieniu podaje się uzasadnienie decyzji oraz pouczenie o możliwych procedurach zaskarżenia i ostatecznym terminie zaskarżenia.

ROZDZIAŁ IV

PRAWA

Artykuł 12

Dostęp do rynku pracy

1. W ciągu pierwszych dwóch lat legalnego zatrudnienia posiadacza niebieskiej karty UE w danym państwie członkowskim jego dostęp do rynku pracy ogranicza się do wykonywania za wynagrodzeniem pracy spełniającej warunki przyjęcia określone w art. 5. Po tych pierwszych dwóch latach państwa członkowskie mogą przyznać danym osobom prawa w zakresie dostępu do pracy wymagającej wysokich kwalifikacji równe prawom obywateli tych państw.

2. W ciągu pierwszych dwóch lat legalnego zatrudnienia posiadacza niebieskiej karty UE w danym państwie członkowskim zmiany pracodawcy wymagają uzyskania uprzedniego pisemnego zezwolenia właściwych organów państwa członkowskiego pobytu, zgodnie z procedurami krajowymi oraz z terminami określonymi w art. 11 ust. 1. Zmiany, które mają wpływ na warunki przyjęcia, wymagają uprzedniego powiadomienia o nich lub – jeżeli tak stanowi prawo krajowe – uprzedniego zezwolenia.

Po tych pierwszych dwóch latach, gdy zainteresowane państwo członkowskie nie korzysta z możliwości ustanowionej w ust. 1 w odniesieniu do równego traktowania, dana osoba powiadamia, zgodnie z procedurami krajowymi, właściwe organy państwa członkowskiego pobytu o zmianach, które mają wpływ na warunki określone w art. 5.

3. Państwa członkowskie mogą utrzymać ograniczenia w zakresie dostępu do zatrudnienia w przypadku, gdy funkcje związane z wykonywaniem tego zatrudnienia wiążą się, choćby sporadycznie, z wykonywaniem władzy publicznej oraz odpowiedzialnością za zabezpieczenie ogólnych interesów państwa, jeżeli, zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi lub wspólnotowymi, taka działalność zastrzeżona jest dla obywateli tego państwa.

4. Państwa członkowskie mogą utrzymać ograniczenia w zakresie dostępu do zatrudnienia w przypadku, gdy funkcje związane z wykonywaniem tego zatrudnienia, zgodnie z obowiązującymi przepisami krajowymi lub wspólnotowymi, zastrzeżone są dla obywateli danego państwa członkowskiego, obywateli UE lub państw EOG.

5. Niniejszy artykuł stosuje się bez uszczerbku dla zasady preferencji wspólnotowej wyrażonej w odpowiednich przepisach aktów przystąpienia z roku 2003 i roku 2005, w szczególności w odniesieniu do praw obywateli zainteresowanych państw członkowskich w zakresie dostępu do rynku pracy.

Artykuł 13

Czasowy brak zatrudnienia

1. Brak zatrudnienia nie stanowi sam w sobie powodu do wycofania niebieskiej karty UE, chyba że okres braku zatrudnienia przekracza trzy kolejne miesiące lub wystąpi więcej niż raz w okresie ważności niebieskiej karty UE.

2. W okresie, o którym mowa w ust. 1, posiadaczowi niebieskiej karty UE zezwala się na poszukiwanie pracy i podejmowanie jej na warunkach określonych w art. 12.

3. Państwa członkowskie zezwalają posiadaczowi niebieskiej karty UE na pozostanie na ich terytorium do czasu uzyskania niezbędnego zezwolenia na mocy art. 12 ust. 2 lub decyzji o odmowie jego udzielenia. Powiadomienie przewidziane w art. 12 ust. 2 automatycznie kończy okres braku zatrudnienia.

4. Posiadacz niebieskiej karty UE powiadamia właściwe organy państwa członkowskiego pobytu zgodnie z odpowiednimi procedurami krajowymi o rozpoczęciu okresu braku zatrudnienia.

Artykuł 14

Równe traktowanie

1. Posiadacze niebieskiej karty UE traktowani są na równi z obywatelami państwa członkowskiego, które wydało niebieską kartę, w zakresie:

- a) warunków pracy, w tym wynagrodzenia i zwolnienia, jak również wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy;
- b) wolności stowarzyszania się i zrzeszania się oraz członkostwa w organizacjach reprezentujących pracowników lub pracodawców lub też we wszelkich organizacjach, których członkowie wykonują określony zawód, w tym w zakresie świadczeń przyznawanych przez takie organizacje, bez uszczerbku dla krajowych przepisów dotyczących porządku publicznego i bezpieczeństwa publicznego;
- c) kształcenia i szkolenia zawodowego;
- d) uznawania dyplomów, świadectw i innych kwalifikacji zawodowych zgodnie z odpowiednimi procedurami krajowymi;
- e) przepisów prawa krajowego dotyczących działów zabezpieczenia społecznego określonych w rozporządzeniu (EWG) nr 1408/71. Przepisy szczególne zawarte w załączniku do rozporządzenia (WE) nr 859/2003 stosuje się odpowiednio;
- f) nie naruszając obowiązujących umów dwustronnych, wypłaty nabytych ustawowych świadczeń emerytalnych uzależnionych od dochodów według stawek określonych przez prawo państwa członkowskiego lub państw członkowskich zobowiązanych do wypłaty świadczeń, w przypadku przeniesienia się do państwa trzeciego;
- g) dostępu do towarów i usług oraz zaopatrzenia w powszechnie dostępne towary i usługi, w tym dostępu do procedur uzyskiwania praw do lokali mieszkalnych, a także do usług informacyjnych i usług w zakresie poradnictwa świadczonych przez urzędy pracy;
- h) swobodnego dostępu do całego terytorium danego państwa członkowskiego z zachowaniem ograniczeń określonych w prawie krajowym.

2. W odniesieniu do ust. 1 lit. c) i g) zainteresowane państwa członkowskie mogą ograniczyć równe traktowanie w zakresie dotacji i kredytów przeznaczonych na studiowanie i utrzymanie lub innych dotacji i kredytów odnoszących się do kształcenia na poziomie średnim i wyższym oraz szkolenia zawodowego, a także procedur uzyskiwania praw do lokali mieszkalnych.

W odniesieniu do ust. 1 lit. c):

- a) dostęp do kształcenia na poziomie wyższym i pomaturalnym może podlegać szczególnym warunkom zgodnie z prawem krajowym;
- b) zainteresowane państwo członkowskie może ograniczyć równe traktowanie do przypadków, w których zarejestrowane lub zwykle miejsce zamieszkania posiadacza niebieskiej karty UE lub członka jego rodziny, dla którego występuje on o świadczenia, położone jest na jego terytorium.

Przepisy ust. 1 lit. g) nie naruszają swobody osób do wyboru umów zgodnie z prawem wspólnotowym i krajowym.

3. Prawo do równego traktowania określone w ust. 1 nie narusza prawa państw członkowskich do wycofania niebieskiej karty UE lub do odmowy przedłużenia okresu jej ważności zgodnie z art. 9.

4. W przypadku gdy posiadacz niebieskiej karty UE przenosi się do drugiego państwa członkowskiego zgodnie z art. 18, a nie została jeszcze podjęta pozytywna decyzja w sprawie wydania niebieskiej karty UE, państwa członkowskie mogą ograniczyć równe traktowanie w dziedzinach wyszczególnionych w ust. 1, z wyjątkiem lit. b) i d). Jeżeli w tym okresie państwa członkowskie zezwolą wnioskodawcy na podjęcie pracy, traktuje się go na równi z obywatelami tego drugiego państwa członkowskiego we wszystkich dziedzinach objętych ust. 1.

Artykuł 15

Członkowie rodziny

1. Dyrektywę 2003/83/WE stosuje się z uwzględnieniem odstępstw ustanowionych w niniejszym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 i art. 8 dyrektywy 2003/86/WE, łączenie rodzin nie zależy od tego, czy spełniony jest wymóg, by istniały uzasadnione przypuszczenia, że posiadacz niebieskiej karty UE uzyska prawo stałego pobytu, ani od tego, czy upłynął minimalny okres pobytu posiadacza niebieskiej karty.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 1 akapit pierwszy oraz art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/86/WE, warunki i środki dotyczące integracji, mogą być stosowane jedynie od momentu, w którym osoba, o której mowa, uzyskała prawo do łączenia rodzin.

4. Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy 2003/86/WE, jeżeli spełnione są warunki łączenia rodzin, zezwolenia na pobyt dla członków rodziny przyznawane są najpóźniej w terminie sześciu miesięcy od daty złożenia wniosku.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 13 ust. 2 i 3 dyrektywy 2003/86/WE, okres ważności zezwolenia na pobyt dla członków rodziny jest taki sam jak zezwolenia na pobyt wydanego dla posiadacza niebieskiej karty UE, o ile okres ważności ich dokumentów podróży na to zezwala.

6. Na zasadzie odstępstwa od art. 14 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy 2003/86/WE, państwa członkowskie nie stosują żadnych ograniczeń czasowych w odniesieniu do dostępu do rynku pracy.

Niniejszy ustęp stosuje się od dnia 19 grudnia 2011 r.

7. Na zasadzie odstępstwa od art. 15 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE, przy obliczaniu pięcioletniego okresu pobytu niezbędnego do uzyskania niezależnego zezwolenia na pobyt można uwzględnić okres pobytu w innych państwach członkowskich.

8. Jeżeli państwo członkowskie korzysta z możliwości przewidzianej w ust. 7, przepisy ustanowione w art. 16 niniejszej dyrektywy dotyczące łączenia okresów pobytu posiadacza niebieskiej karty UE w różnych państwach członkowskich stosuje się odpowiednio.

Artykuł 16

Przyznawanie statusu długoterminowych rezydentów WE posiadaczom niebieskiej karty UE

1. Dyrektywę 2003/109/WE stosuje się z uwzględnieniem odstępstw ustanowionych w niniejszym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/109/WE, posiadacz niebieskiej karty UE, który skorzystał z możliwości przewidzianej w art. 18 niniejszej dyrektywy, może łączyć okresy pobytu w różnych państwach członkowskich w celu sprostania wymogowi dotyczącemu długości pobytu, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) pięć lat legalnego i nieprzerwanego pobytu na terytorium Wspólnoty na podstawie niebieskiej karty UE; oraz
- b) legalny i nieprzerwany pobyt przez okres dwóch lat bezpośrednio poprzedzających złożenie odnośnego wniosku na podstawie niebieskiej karty UE na terytorium państwa członkowskiego, w którym złożono wniosek o zezwolenie na pobyt długoterminowego rezydenta WE.

3. Do celów obliczenia okresu legalnego i nieprzerwanego pobytu we Wspólnocie i na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 3 akapit pierwszy dyrektywy 2003/109/WE, okresy nieobecności na terytorium Wspólnoty nie przerywają okresu, o którym mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu, jeżeli są krótsze niż dwanaście następujących po sobie miesięcy, a łącznie nie przekraczają osiemnastu miesięcy w okresie, o którym mowa w ust. 2 lit. a) niniejszego artykułu. Niniejszy ustęp ma zastosowanie także w przypadkach, w których posiadacz niebieskiej karty UE nie skorzystał z możliwości przewidzianej w art. 18.

4. W drodze odstępstwa od art. 9 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2003/109/WE, państwa członkowskie przedłużają do 24 następujących po sobie miesięcy okres nieobecności poza terytorium Wspólnoty, do którego uprawnieni są: długoterminowy rezydent WE będący posiadaczem długoterminowego zezwolenia na pobyt opatrzonego uwagą, o której mowa w art. 17 ust. 2, lub członkowie jego rodziny, którym przyznano status długoterminowego rezydenta UE.

5. Odstępstwa od dyrektywy 2003/109/WE określone w ust. 3 i 4 niniejszego artykułu mogą być ograniczone do przypadków, w których obywatel państwa trzeciego jest w stanie wykazać, że opuścił terytorium Wspólnoty w celu wykonywania działalności gospodarczej na cudzy lub własny rachunek lub w celu podjęcia służby ochotniczej lub nauki w swoim kraju pochodzenia.

6. Artykuł 14 ust. 1 lit. f) i art. 15 mają, w odpowiednich przypadkach, w dalszym ciągu zastosowanie do posiadaczy długoterminowego zezwolenia na pobyt opatrzonego uwagą, o której mowa w art. 17 ust. 2, po tym, kiedy posiadacz niebieskiej karty UE stał się rezydentem długoterminowym WE.

Artykuł 17

Długoterminowe zezwolenie na pobyt

1. Posiadaczom niebieskiej karty UE spełniającym warunki nabycia statusu długoterminowego rezydenta WE określone w art. 16 niniejszej dyrektywy wydaje się zezwolenie na pobyt zgodnie z art. 1 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1030/2002.

2. W zezwoleniu na pobyt, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w pozycji „Uwagi”, państwa członkowskie wpisują: „Poprzednio posiadacz niebieskiej karty UE”.

ROZDZIAŁ V

POBYT W INNYM PAŃSTWIE CZŁONKOWSKIM

Artykuł 18

Warunki

1. Osoba legalnie przebywająca przez osiemnaście miesięcy w pierwszym państwie członkowskim na podstawie niebieskiej karty UE oraz członkowie jej rodziny mogą – na warunkach określonych w niniejszym artykule – przenieść się do państwa członkowskiego innego niż pierwsze państwo członkowskie w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji.

2. Jak najszybciej i nie później niż w terminie jednego miesiąca od przybycia na terytorium drugiego państwa członkowskiego posiadacz niebieskiej karty UE lub jego pracodawca składa właściwym organom tego państwa członkowskiego wniosek o niebieską kartę UE oraz przedkłada wszelkie dokumenty potwierdzające spełnienie względem drugiego państwa członkowskiego warunków określonych w art. 5. Drugie państwo członkowskie może postanowić, zgodnie z prawem krajowym, że wnioskodawca nie może wykonywać pracy do momentu wydania pozytywnej decyzji w sprawie wniosku przez jego właściwy organ.

3. Wniosek może być również składany we właściwych organach drugiego państwa członkowskiego, podczas gdy posia-

dacz niebieskiej karty UE w dalszym ciągu zamieszkuje na terytorium pierwszego państwa członkowskiego.

4. Zgodnie z procedurami określonymi w art. 11 drugie państwo członkowskie rozpatruje wniosek i informuje wnioskodawcę i pierwsze państwo członkowskie na piśmie, że postanowiło albo:

a) wydać niebieską kartę UE oraz zezwolić wnioskodawcy na pobyt na swoim terytorium w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji, jeżeli spełnione są warunki określone w art. 7–14 i wymogi określone w niniejszym artykule; albo

b) odmówić wydania niebieskiej karty UE oraz, zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawie krajowym, w tym procedurami wydalenia, zobowiązać wnioskodawcę i członków jego rodziny do opuszczenia terytorium tego państwa, jeżeli nie spełniono wymogów określonych w niniejszym artykule. Pierwsze państwo członkowskie niezwłocznie i bez formalności dokonuje readmisji posiadacza niebieskiej karty UE i członków jego rodziny. Dotyczy to także przypadków, w których podczas rozpatrywania wniosku upłynął termin ważności niebieskiej karty wydanej przez pierwsze państwo członkowskie lub niebieska karta została cofnięta. Po readmisji stosuje się art. 13.

5. Jeżeli w trakcie procedury upłynął termin ważności niebieskiej karty UE wydanej przez pierwsze państwo członkowskie, państwa członkowskie mogą – jeżeli wymaga tego prawo krajowe – wydawać tymczasowe krajowe zezwolenia na pobyt lub równoważne im zezwolenia, na podstawie których wnioskodawca będzie mógł legalnie pozostać na ich terytorium do czasu podjęcia decyzji w sprawie wniosku przez właściwe organy.

6. Wnioskodawca lub jego pracodawca może ponosić odpowiedzialność za koszty związane z powrotem i readmisją posiadacza niebieskiej karty UE i członków jego rodziny na mocy ust. 4 lit. b), w tym w odpowiednich przypadkach poprzez zwrot kosztów poniesionych ze środków publicznych.

7. Wykonując przepisy niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą nadal stosować ustaloną liczbę przyjmowanych osób, o której mowa w art. 6.

8. Począwszy od drugiego razu, kiedy posiadacz niebieskiej karty UE oraz, w stosownych przypadkach, członkowie jego rodziny korzystają z możliwości przeniesienia się do innego państwa członkowskiego na mocy niniejszego rozdziału, „pierwsze państwo członkowskie” jest rozumiane jako państwo członkowskie, z którego osoba ta się przenosi, a „drugie państwo członkowskie” – jako państwo członkowskie, w którym składa się wniosek o zezwolenie na pobyt.

Artykuł 19

Pobyt członków rodziny w drugim państwie członkowskim

1. Jeżeli posiadacz niebieskiej karty UE przenosi się do drugiego państwa członkowskiego zgodnie z art. 18, oraz jego rodzina już istniała w pierwszym państwie członkowskim, członkowie rodziny mogą mu towarzyszyć lub dołączyć do niego.

2. Nie później niż w terminie jednego miesiąca od daty przybycia na terytorium drugiego państwa członkowskiego, członek rodziny, o którym mowa, lub posiadacz niebieskiej karty UE, składają właściwym organom tego państwa członkowskiego, zgodnie z przepisami krajowymi, wniosek o zezwolenie na pobyt jako członka rodziny.

W przypadkach gdy ważność zezwolenia na pobyt wydanego członkom rodziny przez pierwsze państwo członkowskie upływa w trakcie tej procedury lub nie uprawnia dłużej posiadacza do legalnego pobytu na terytorium drugiego państwa członkowskiego, państwa członkowskie zezwalają tym osobom na pozostanie na swoim terytorium i, jeżeli to konieczne, wydają im w tym celu tymczasowe krajowe zezwolenia na pobyt lub równoważne zezwolenia, na podstawie których wnioskodawcy mogą legalnie pozostawać na terytorium tych państw członkowskich wraz z posiadaczem niebieskiej karty UE do czasu, gdy właściwe organy drugiego państwa członkowskiego podejmą decyzję w sprawie wniosku.

3. Drugie państwo członkowskie może żądać od zainteresowanych członków rodziny, aby do wniosku o wydanie zezwolenia na pobyt dołączyli:

- a) zezwolenie na pobyt z pierwszego państwa członkowskiego oraz ważny dokument podróży lub ich uwierzytelnione odpisy, a także wizę, jeżeli jest wymagana;
- b) dowody potwierdzające, że przebywali jako członkowie rodziny posiadacza niebieskiej karty UE w pierwszym państwie członkowskim;
- c) dowody potwierdzające, że posiadają w drugim państwie członkowskim ubezpieczenie zdrowotne obejmujące wszystkie rodzaje ryzyka lub że posiadacz niebieskiej karty zapewnia im takie ubezpieczenie.

4. Drugie państwo członkowskie może zażądać od posiadacza niebieskiej karty UE przedstawienia dowodów na to, że:

- a) ma zakwaterowanie uznawane za normalne dla porównywalnej rodziny w tym samym regionie i spełniające ogólne standardy w zakresie zdrowia i bezpieczeństwa danego państwa członkowskiego;
- b) ma stabilne i regularne środki, które wystarczają na utrzymanie tej osoby oraz członków jej rodziny, bez korzystania z systemu pomocy społecznej danego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie dokonują oceny tych środków pod kątem ich rodzaju i regularności ich wpływu, przy czym mogą wziąć pod uwagę poziom krajowego wynagrodzenia minimalnego, rent i emerytur, a także liczbę członków rodziny.

5. Odstępstwa przedstawione w art. 15 mają w dalszym ciągu zastosowanie odpowiednio.

6. W przypadku gdy rodzina nie istniała jeszcze w pierwszym państwie członkowskim, zastosowanie ma art. 15.

ROZDZIAŁ VI

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 20

Środki wykonawcze

1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję i pozostałe państwa członkowskie o wszelkich środkach ustawowych lub wykonawczych przyjętych w odniesieniu do art. 6, art. 8 ust. 2 i art. 18 ust. 6.

Państwa członkowskie, które korzystają z przepisów art. 8 ust. 4, zgłaszają Komisji i pozostałym państwom członkowskim właściwie uzasadnioną decyzję, wskazując państwa i sektory, których to dotyczy.

2. Co roku, a za pierwszym razem nie później niż dnia 19 czerwca 2013 r., państwa członkowskie przekazują Komisji, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 862/2007, dane statystyczne dotyczące liczby obywateli państw trzecich, którym przyznano niebieską kartę UE, oraz, w miarę możliwości, liczbę obywateli państw trzecich, którym przedłużono okres ważności niebieskiej karty UE lub ją cofnięto, w poprzednim roku kalendarzowym, podając ich obywatelstwo oraz, w miarę możliwości, zawody. Przekazują również w taki sam sposób dane statystyczne dotyczące przyjętych członków rodziny, z wyjątkiem informacji o ich zawodzie. Dane dotyczące posiadaczy niebieskiej karty UE oraz członków ich rodzin przyjętych zgodnie z przepisami art. 18, 19 i 20 zawierają dodatkowo, w miarę możliwości, informację o państwie członkowskim, w którym znajdowało się poprzednie miejsce pobytu tych osób.

3. Do celów wdrożenia art. 5 ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, art. 5 ust. 5, przywołuje się dane Komisji (Eurostatu) oraz, w stosownych przypadkach, dane krajowe.

Artykuł 21

Sprawozdania

Co trzy lata, a za pierwszym razem nie później niż dnia 19 czerwca 2014 r., Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich, w szczególności w odniesieniu do oceny skutków przepisów art. 3 ust. 4, art. 5 i 18, oraz proponuje wszelkie niezbędne zmiany.

Komisja ocenia w szczególności przydatność progu wynagrodzenia określonego w art. 5 oraz odstępstw ustanowionych w tym artykule, uwzględniając między innymi zróżnicowanie sytuacji gospodarczej, sektorowej i geograficznej państw członkowskich.

Artykuł 22

Punkty kontaktowe

1. Państwa członkowskie wyznaczają punkty kontaktowe odpowiedzialne za odbiór i przekazywanie informacji, o których mowa w art. 16, 18 i 20.

2. Państwa członkowskie zapewniają właściwą współpracę w zakresie wymiany informacji i dokumentacji, o których mowa w ust. 1.

*Artykuł 23***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 19 czerwca 2011 r. Niezwłocznie informują o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposoby, w jakie dokonuje się takiego odesłania, określają państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 24***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 25***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich, zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 maja 2009 r.

W imieniu Rady

J. ŠEBESTA

Przewodniczący

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 25 maja 2009 r.

w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii

(wersja ujednolicona)

(2009/470/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,
w szczególności jego art. 37,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(4) Dążenie do tego celu wymaga pomocy wspólnotowej dla podejmowanych albo zamierzonych działań.

(5) Wspólnota powinna wnieść swój finansowy wkład w zwalczanie, możliwie jak najszybciej, każdego przypadku poważnej choroby zakaźnej.

(6) Konieczne jest także zapobieganie i ograniczanie, za pomocą właściwych środków kontroli, występowania chorób przenoszonych przez zwierzęta, stanowiących zagrożenie dla zdrowia ludzi.

(1) Decyzja Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w dziedzinie weterynarii ⁽²⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽³⁾. W celu zapewnienia jasności i zrozumiałości należy ją zatem ujednolicić.

(2) Żywe zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego znajdują się na wykazie w załączniku I do Traktatu. Gospodarka hodowlana i wprowadzanie na rynek produktów pochodzenia zwierzęcego stanowią źródło dochodu dla znacznej części ludności rolniczej.

(3) Racjonalny rozwój tego sektora i poprawę jego produktywności można uzyskać przez wprowadzanie środków weterynaryjnych mających na celu ochronę i podniesienie poziomu zdrowia publicznego oraz zdrowia zwierząt we Wspólnocie.

(7) Zważywszy na przyjęcie dyrektywy Rady 2006/88/WE z dnia 24 października 2006 r. w sprawie wymogów w zakresie zdrowia zwierząt akwakultury i produktów akwakultury oraz zapobiegania niektórym chorobom zwierząt wodnych i zwalczania tych chorób ⁽⁴⁾, wkład finansowy Wspólnoty powinien być również przyznawany na środki stosowane przez państwa członkowskie w celu zwalczania innych chorób zwierząt akwakultury, z zastrzeżeniem przepisów wspólnotowych w dziedzinie kontroli.

(8) Wkłady finansowe Wspólnoty na potrzeby kontroli chorób zwierząt akwakultury powinny podlegać nadzorowi pod względem zgodności z przepisami w zakresie kontroli chorób ustanowionymi w dyrektywie 2006/88/WE zgodnie z tymi samymi procedurami, które mają zastosowanie do takiego nadzorowania i kontroli niektórych chorób zwierząt lądowych.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 16 grudnia 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 19.

⁽³⁾ Zob. załącznik II.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 14.

- (9) Funkcjonowanie rynku wewnętrznego wymaga strategii w zakresie kontroli, zakładającej harmonizację systemu kontroli produktów pochodzących z krajów trzecich. Ułatwienie zastosowania tej strategii przez zapewnienie wkładu finansowego Wspólnoty w zainicjowanie i rozwój tej strategii wydaje się rzeczą właściwą.
- (10) Harmonizacja istotnych wymagań dotyczących ochrony zdrowia publicznego, ochrony zdrowia zwierząt i ochrony zwierząt zakłada wyznaczenie wspólnotowych laboratoriów łącznikowych i laboratoriów referencyjnych oraz podjęcie działań technicznych i naukowych. Zapewnienie wkładu finansowego Wspólnoty wydaje się rzeczą właściwą. Szczególnie w dziedzinie ochrony zwierząt pożądane jest stworzenie bazy danych do gromadzenia, przechowywania i rozpowszechniania wszelkich niezbędnych informacji.
- (11) Działalność związana z gromadzeniem informacji jest niezbędna, aby umożliwić lepszy rozwój i wdrażanie przepisów prawa w dziedzinach zdrowia zwierząt i bezpieczeństwa żywności. Ponadto istnieje pilna potrzeba jak najszybszego rozpowszechnienia informacji dotyczących przepisów prawa w zakresie zdrowia zwierząt i bezpieczeństwa żywności we Wspólnocie. Pożądane jest więc włączenie zdrowia zwierząt i bezpieczeństwa żywności pochodzenia zwierzęcego do finansowania polityki informacyjnej w dziedzinie ochrony zwierząt.
- (12) Wspólnotowe środki zwalczania niektórych chorób zwierzęcych już się kwalifikują do pomocy finansowej ze strony Wspólnoty. Odnośne przepisy obejmują przepisy przyjęte dyrektywą Rady 77/391/EWG z dnia 17 maja 1977 r. wprowadzającą wspólnotowe środki zwalczania brucelozy, gruźlicy i białaczki bydła ⁽¹⁾; dyrektywą Rady 82/400/EWG z dnia 14 czerwca 1982 r. zmieniającą dyrektywę 77/391/EWG i wprowadzającą uzupełniający wspólnotowy środek zwalczania brucelozy, gruźlicy i enzoptycznej białaczki u bydła ⁽²⁾; decyzją Rady 80/1096/EWG z dnia 11 listopada 1980 r. wprowadzającą wspólnotowe środki finansowe zwalczania klasycznego pomoru świń ⁽³⁾; oraz decyzją Rady 89/455/EWG z dnia 24 lipca 1989 r. wprowadzającą wspólnotowe środki w celu ustanowienia projektów pilotowych mających na celu zwalczanie wścieklizny w celu jej zwalczania albo zapobiegania ⁽⁴⁾. Wskazane jest, żeby wkłady finansowe Wspólnoty przeznaczone na zwalczanie chorób, o których mowa powyżej, były w dalszym ciągu regulowane odnosząc się do nich decyzją.
- (13) Należy postanowić o wspólnotowym środku finansowym w celu zwalczania, kontroli i monitoringu niektórych chorób zwierzęcych. Wszelkie wspólnotowe środki finansowe na zwalczanie, kontrolę i monitoring chorób zwierzęcych i odzwierzęcych, które pociągają za sobą obowiązkowe wydatki z budżetu wspólnotowego, powinny zostać zebrane razem w jeden rozdział.

- (14) W związku z charakterem tych wydatków właściwe jest, aby Komisja zarządzała nimi w sposób bezpośredni, z zastrzeżeniem finansowania na warunkach niniejszej decyzji.
- (15) Środki niezbędne do wykonania niniejszej decyzji powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁵⁾,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEDMIOT I ZAKRES

Artykuł 1

Niniejsza decyzja określa procedury regulujące wkład finansowy Wspólnoty przeznaczony na:

- specyficzne środki weterynaryjne,
- środki kontrolne w dziedzinie weterynarii,
- programy zwalczania, kontroli i monitorowania chorób zwierząt i chorób odzwierzęcych.

Niniejsza decyzja nie wpływa na posiadane przez niektóre państwa członkowskie prawa do finansowego wkładu Wspólnoty przekraczającego 50 % na mocy rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽⁶⁾.

ROZDZIAŁ II

SPECYFICZNE ŚRODKI WETERYNARYJNE

SEKCJA 1

Przepisy ogólne

Artykuł 2

Specyficzne środki weterynaryjne obejmują:

- środki stosowane w stanach zagrożenia,
- kampanię przeciw pryszczycy,
- politykę informacyjną w zakresie zdrowia zwierząt, ich dobrostanu oraz bezpieczeństwa żywności,

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 13.6.1977, s. 44.

⁽²⁾ Dz.U. L 173 z 19.6.1982, s. 18.

⁽³⁾ Dz.U. L 325 z 1.12.1980, s. 5.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 223 z 2.8.1989, s. 19.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

- środki techniczne i naukowe,
- wkład w krajowe programy zwalczania niektórych chorób.

SEKCJA 2

Środki nadzwyczajne

Artykuł 3

1. Niniejszy artykuł stosuje się w przypadku wystąpienia jednej z następujących chorób na terytorium państwa członkowskiego:

- księgosusz,
- pomór małych przeżuwaczy,
- choroba pęcherzykowa świń,
- choroba niebieskiego języka,
- choroba cieszyńska,
- ospa owiec lub kóz,
- gorączka doliny Rift,
- guzowata choroba skóry bydła,
- afrykański pomór koni,
- pęcherzykowe zapalenie jamy ustnej,
- wenezuelskie wirusowe zapalenie mózgu i rdzenia koni,
- choroba krwotoczna jeleni,
- klasyczny pomór świń,
- afrykański pomór świń,
- zaraza płucna bydła,
- epizootyczna martwica układu krwiotwórczego ryb (EHN),
- epizootyczny zespół owrzodzenia u ryb (EUS),

- bonamioza wywołana przez *Bonamia exitiosa*,
- perkinsoza wywołana przez *Perkinsus marinus*,
- mikrocytoza wywołana przez *Microcytos mackini*,
- zespół TSV skorupiaków,
- choroba żółtej głowy skorupiaków.

2. Zainteresowanym państwom członkowskim przysługuje wkład finansowy Wspólnoty na zwalczanie choroby, pod warunkiem że zastosowane niezwłocznie środki obejmą co najmniej izolację gospodarstwa od chwili podejrzenia i po urzędowym potwierdzeniu choroby:

- ubój zwierząt należących do podatnych gatunków, które zachorowały, są zakażone albo podejrzewane o zachorowanie lub zakażenie, a także ich zniszczenie,
- zniszczenie skażonej paszy i skażonego wyposażenia w przypadkach, kiedy nie można dokonać jego dezynfekcji zgodnie z tiret trzecie,
- oczyszczenie, dezynsekcję i dezynfekcję gospodarstwa i wyposażenia w gospodarstwach,
- ustanowienie stref ochronnych,
- wdrożenie odpowiednich środków w celu zapobieżenia rozprzestrzenianiu się zakażenia,
- ustanowienie okresu wyczekiwania, jaki ma być przestrzegany po uboju, a przed ponownym obsadzeniem gospodarstwa,
- szybkie i dostateczne odszkodowania dla hodowców.

3. Zainteresowane państwo członkowskie kwalifikuje się również do wkładu finansowego Wspólnoty, jeżeli w razie wystąpienia ogniska jednej z chorób wymienionych w ust. 1, dwa lub więcej państw członkowskich współpracuje ściśle podczas kontroli epidemii, w szczególności w przeprowadzaniu badań epidemiologicznych i obserwacji choroby. Bez uszczerbku dla środków ustanowionych w ramach wspólnej polityki danych rynków, decyzja w sprawie szczególnego wkładu finansowego Wspólnoty zostaje podjęta zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

4. Zainteresowane państwa członkowskie są zobowiązane bezzwłocznie informować Komisję i pozostałe państwa członkowskie o zastosowanych środkach zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym dotyczącym powiadamiania i zwalczania oraz ich wynikach. Sytuacja jest badana najszybciej jak to możliwe w ramach Komitetu, o którym mowa w art. 40 ust. 1, zwanego

dalej „Komitetem”. Decyzję o konkretnym wkładzie finansowym Wspólnoty podejmuje się zgodnie z procedurami określonymi w art. 40 ust. 2, bez uszczerbku dla środków przewidzianych w kontekście wspólnej organizacji zainteresowanych rynków.

5. Jeżeli w świetle rozwoju sytuacji we Wspólnocie konieczne okaże się kontynuowanie środków przewidzianych w ust. 2 oraz w art. 4, możliwe jest przyjęcie, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2, nowej decyzji dotyczącej wkładu finansowego Wspólnoty, który może przekroczyć wartość 50 % przewidzianą w ust. 6 tiret pierwsze. Po przyjęciu tej decyzji możliwe jest określenie wszelkich środków, jakie zainteresowane państwo członkowskie musi podjąć w celu zapewnienia skuteczności działań, w szczególności środków innych niż przewidziane w ust. 2 niniejszego artykułu.

6. Bez uszczerbku dla środków stabilizujących rynek, podejmowanych w ramach wspólnej organizacji rynków, wkład finansowy Wspólnoty, w razie potrzeby podzielony na kilka transz, wynosi:

- 50 % kosztów poniesionych przez państwo członkowskie na odszkodowania dla właścicieli z tytułu uboju i zniszczenia zwierząt i, gdzie właściwe, produktów z nich pochodzących, na oczyszczenie, dezynsekcję i dezynfekcję gospodarstw i wyposażenia i na zniszczenie zakażonej paszy i skażonego wyposażenia, określonego w ust. 2 tiret drugie,
- w przypadku decyzji o szczepieniach podjętej zgodnie z ust. 5–100 % kosztu dostawy szczepionki i 50 % kosztu poniesionego przy wykonywaniu szczepień.

Artykuł 4

1. Niniejszy artykuł oraz art. 3 ust. 4 i 5 mają zastosowanie w przypadku wystąpienia na terytorium państwa członkowskiego grypy ptaków.

2. Zainteresowane państwo członkowskie otrzymuje wkład finansowy Wspólnoty na zwalczanie grypy ptaków, jeżeli minimalne środki zwalczania przewidziane w dyrektywie Rady 2005/94/WE z dnia 20 grudnia 2005 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania grypy ptaków⁽¹⁾ zostały w pełni i skutecznie wdrożone zgodnie z właściwymi przepisami wspólnotowymi oraz – w przypadku zabijania zwierząt należących do podatnych gatunków, które zachorowały, są zakażone lub podejrzane o zachorowanie lub zakażenie – jeżeli właściciele zwierząt otrzymali bezzwłocznie odpowiednie odszkodowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 10 z 14.1.2006, s. 16.

3. Wkład finansowy Wspólnoty, podzielony w razie konieczności na kilka transz, wynosi:

- 50 % wydatków poniesionych przez państwo członkowskie na odszkodowania dla hodowców za uśmiercenie drobiu lub innych utrzymywanych ptaków oraz wartość zniszczonych jaj,
- 50 % wydatków poniesionych przez państwo członkowskie na zniszczenie zwierząt, zniszczenie produktów pochodzenia zwierzęcego, oczyszczenie i dezynfekcję gospodarstw oraz wyposażenia, zniszczenie skażonej paszy oraz zniszczenie skażonego wyposażenia, gdy nie może ono zostać zdezynfekowane,
- w przypadku decyzji o podjęciu szczepień interwencyjnych zgodnie z art. 54 dyrektywy 2005/94/WE – 100 % kosztów dostawy szczepionki i 50 % kosztów poniesionych przy przeprowadzaniu szczepień.

Artykuł 5

W ramach programów operacyjnych sporządzanych zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego⁽²⁾ państwa członkowskie mogą przeznaczać środki na zwalczanie egzotycznych chorób zwierząt akwakultury wymienionych w art. 3 ust. 1 niniejszej decyzji zgodnie z procedurami ustanowionymi w art. 3 ust. 4, 5 i 6 niniejszej decyzji, pod warunkiem że przestrzegane są minimalne środki kontroli i zwalczania ustanowione w rozdziale V sekcja 3 dyrektywy 2006/88/WE.

Artykuł 6

1. Artykuł 3 stosuje się, gdy w grę wchodzi kontrola ryzyka o największym znaczeniu zdrowotnym we Wspólnocie, które jest spowodowane przez choroby wymienione w art. 3 ust. 1, również jeśli terytorium, na którym wystąpiła choroba, jest przedmiotem programu usuwania zgodnie z art. 27.

2. Artykuł 3 stosuje się w przypadku wystąpienia rzekomego pomoru drobiu na terytorium państwa członkowskiego.

Jednakże z wyjątkiem przypadków, kiedy Komisja podejmuje decyzję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2 i zezwala pod pewnymi warunkami, w ograniczonym czasie i na ograniczonym obszarze uciec się do szczepień, nie przyznaje się wkładu finansowego Wspólnoty na dostawę szczepionki ani na przeprowadzenie szczepień.

⁽²⁾ Dz.U. L 223 z 15.8.2006, s. 1.

3. Przepisy art. 3, z wyjątkiem ust. 2 tiret czwarte oraz ust. 6 tiret drugie, stosuje się w przypadku pojawienia się chorób odzwierzęcych wymienionych w dyrektywie 2003/99/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. w sprawie monitorowania chorób odzwierzęcych i odzwierzęcych czynników chorobotwórczych⁽¹⁾, pod warunkiem że ich pojawienie się stanowi nagle zagrożenie dla zdrowia ludzkiego. Warunek ten jest spełniony po podjęciu decyzji przewidzianej w art. 3 ust. 4 niniejszej decyzji.

Artykuł 7

1. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2, Komisja na wniosek państwa członkowskiego dodaje do wykazu w art. 3 ust. 1 chorobę egzotyczną, której zgłoszenie jest obowiązkowe, a która może prawdopodobnie stanowić zagrożenie dla Wspólnoty.

2. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2, wykaz w art. 3 ust. 1 może być uzupełniony zgodnie z rozwojem sytuacji, tak żeby obejmował choroby, których zgłoszenie jest obowiązkowe zgodnie z dyrektywą Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie⁽²⁾, oraz choroby przenoszone na zwierzęta akwakultury. Wykaz może również zostać zmieniony lub skrócony, żeby uwzględnić postęp poczyniony w przyjmowanych na poziomie Wspólnoty środkach służących zwalczaniu niektórych chorób.

3. Artykuł 3 ust. 2 może zostać uzupełniony albo zmieniony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2, w szczególności żeby uwzględnić włączenie nowych chorób do wykazu w art. 3 ust. 1 lub zdobyte doświadczenie albo przyjęcie przepisów wspólnotowych dotyczących walki z chorobą.

Artykuł 8

1. W przypadku gdy państwo członkowskie jest bezpośrednio zagrożone wystąpieniem lub rozwojem na terytorium państwa trzeciego lub państwa członkowskiego jednej z chorób określonych w art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, 6 ust. 1 i 2, art. 14 ust. 1 lub w załączniku I, informuje ono Komisję i pozostałe państwa członkowskie o środkach, które zamierza podjąć dla swojej ochrony.

2. Sytuacja jest możliwie najszybciej badana w ramach Komitetu. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2, można postanowić o przyjęciu wszelkich środków odpowiednich do sytuacji, łącznie z, w szczególności, ustanowieniem strefy buforowej szczepień, oraz o przyznaniu wkładu finansowego Wspólnoty dla środków uznanych za szczególnie konieczne dla powodzenia podjętych działań.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 2, ustala uzasadnione koszty oraz poziom wkładu finansowego Wspólnoty.

⁽¹⁾ Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 378 z 31.12.1982, s. 58.

Artykuł 9

1. Na wniosek państwa członkowskiego Wspólnota może podjąć decyzję, że państwa członkowskie muszą ustanowić zapasy produktów biologicznych przeznaczonych do zwalczania chorób określonych w art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1 (szczepionek, wzorcowych serotypów wirusa, surowic diagnostycznych) oraz – bez uszczerbku decyzji przewidzianej w art. 69 ust. 1 dyrektywy Rady 2003/85/WE z dnia 29 września 2003 r. w sprawie wspólnotowych środków zwalczania pryszczyca⁽³⁾ – w art. 14 ust. 1 niniejszej decyzji.

2. Działanie, o którym mowa w ust. 1, i zasady jego wdrażania, w szczególności dotyczące wyboru, produkcji, przechowywania, transportu i użycia takich zapasów, oraz poziom wkładu Wspólnoty ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

Artykuł 10

1. Jeżeli wystąpienie albo rozwój w państwie trzecim jednej z chorób, określonych w art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 lub art. 14 ust. 1, może stanowić zagrożenie dla Wspólnoty, Wspólnota może udzielić wsparcia dla środków zwalczania choroby, poprzez dostarczenie szczepionki bądź sfinansowanie zakupu szczepionki.

2. Decyzję o działaniu, o którym mowa w ust. 1, zasadach jego wdrożenia, warunkach, jakim może podlegać, oraz poziomie wkładu finansowego Wspólnoty podejmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

Artykuł 11

1. Komisja przeprowadza, we współpracy z właściwymi władzami krajowymi, kontrole na miejscu, sprawdzając z punktu widzenia weterynaryjnego, czy przyjęte środki zostały zastosowane.

2. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne kroki dla ułatwienia kontroli, o których mowa w ust. 1, w szczególności zapewniają, aby eksperci mieli dostęp do wszystkich informacji i dokumentów potrzebnych do oceny, czy środki zostały zastosowane.

3. Ogólne zasady stosowania niniejszego artykułu, w szczególności dotyczące częstotliwości i metod przeprowadzania kontroli, określonych w ust. 1, wyznaczanie ekspertów weterynaryjnych i procedurę, jakiej muszą oni przestrzegać przy sporządzaniu swojego sprawozdania, przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

⁽³⁾ Dz.U. L 306 z 22.11.2003, s. 1.

Artykuł 12

Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki, o których mowa w niniejszej sekcji, podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

Artykuł 13

Jeśli łączna kwota przeznaczona na dany środek jest mniejsza niż 10 000 EUR, nie przyznaje się wkładu finansowego Wspólnoty.

SEKCJA 3**Kampania przeciwko pryszczycy****Artykuł 14**

1. Niniejszy artykuł stosuje się w przypadku wystąpienia pryszczycy na terytorium państwa członkowskiego.

2. Zainteresowane państwo członkowskie uzyskuje wsparcie od Wspólnoty na zwalczanie pryszczycy pod warunkiem natychmiastowego zastosowania środków przewidzianych w art. 3 ust. 2 oraz odpowiednich przepisów dyrektywy 2003/85/WE.

3. Przepisy art. 3 ust. 4 mają zastosowanie.

4. Bez uszczerbku dla środków podejmowanych w kontekście wspólnej organizacji rynku w celu stabilizacji rynku, określony finansowy wkład ustalony na podstawie niniejszej decyzji wynosi 60 % kosztów poniesionych przez państwo członkowskie na:

a) odszkodowania dla właścicieli z tytułu:

(i) uboju i zniszczenia zwierząt;

(ii) zniszczenia mleka;

(iii) czyszczenia i dezynfekcji gospodarstw;

(iv) zniszczenia skażonych pasz i, kiedy nie ma możliwości dezynfekcji, skażonego wyposażenia;

(v) strat poniesionych przez rolników w wyniku ograniczeń nałożonych na sprzedaż inwentarza żywego i tuczonych pastwiskowo zwierząt w wyniku przywrócenia natychmiastowych szczepień zgodnie z art. 50 ust. 3 dyrektywy 2003/85/WE;

b) gdzie stosowne, transport tusz do przetwórci;

c) wszelkie inne środki niezbędne do zlikwidowania epidemii choroby.

Komisja określa, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2, charakter pozostałych środków, określonych w lit. c) niniejszego ustępu, które mogą się kwalifikować do takiego samego wkładu finansowego Wspólnoty, oraz przypadki, których stosuje się lit. a) ppkt (v) niniejszego ustępu.

5. Po raz pierwszy nie później niż 45 dni po urzędowym potwierdzeniu pierwszego ogniska pryszczycy, a następnie wtedy i w taki sposób, jakiego będzie wymagał obrót wypadków, sytuacja jest ponownie badana w ramach Komitetu. Badanie to obejmuje zarówno sytuację weterynaryjną, jak i szacowane już poniesione wydatki albo zobowiązania. Po tym badaniu możliwe jest przyjęcie nowej decyzji w sprawie wkładu finansowego Wspólnoty, który może przekroczyć wartość 60 % przewidzianą w ust. 4, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 3. Decyzja ta wyznacza uprawnione koszty oraz poziom wkładu finansowego Wspólnoty. Ponadto kiedy ta decyzja zostanie przyjęta, mogą zostać przyjęte wszelkie środki, jakie państwo członkowskie musi podjąć w celu zapewnienia powodzenia działania, w szczególności środki inne niż te określone w ust. 2 niniejszego artykułu.

Artykuł 15

Każdy środek, o którym zdecyduje Wspólnota w celu wspomoczenia kampanii przeciw pryszczycy poza Wspólnotą, w szczególności środki podjęte zgodnie z przepisami art. 8 i 10, może otrzymać wkład finansowy Wspólnoty.

Artykuł 16

Środki i zasady wdrażania środków, o których mowa w art. 15, ewentualne warunki, jakim muszą odpowiadać, i poziom wkładu finansowego Wspólnoty przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 3.

Artykuł 17

Pomoc wspólnotowa może zostać udzielona na wspólnotowe rezerwy szczepionek przeciwko pryszczycy ustanowione decyzją Rady 91/666/EWG z dnia 11 grudnia 1991 r. ustanawiającą wspólnotowe rezerwy szczepionek przeciwko pryszczycy ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 368 z 31.12.1991, s. 21.

Poziom wkładu Wspólnoty i ewentualne warunki, jakim taki udział musi odpowiadać, ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 3.

Artykuł 18

Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki, o których mowa w art. 15, 16 i 17, podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

Gdyby poważny wybuch pryszczycy wymagał wydatków na mocy przepisów niniejszej sekcji przekraczających przydział ustalony zgodnie z akapitem pierwszym, Komisja podejmuje niezbędne kroki w ramach swoich uprawnień albo składa konieczne wnioski do władz budżetowych w celu zapewnienia, aby zobowiązania finansowe dotyczące art. 14 zostały spełnione.

SEKCJA 4

Polityka informacyjna w zakresie zdrowia zwierząt, ich dobrostanu oraz bezpieczeństwa żywności

Artykuł 19

Wspólnota udziela finansowego wsparcia dla ustanowienia polityki informacyjnej w dziedzinie zdrowia zwierząt, ich dobrostanu i bezpieczeństwa żywności pochodzenia zwierzęcego, w tym:

a) zainstalowania i rozwoju narzędzi informacyjnych obejmujących odpowiednią bazę danych do celów:

(i) gromadzenia i przechowywania wszystkich informacji odnoszących się do prawodawstwa wspólnotowego dotyczącego zdrowia zwierząt, dobrostanu zwierząt i bezpieczeństwa żywności pochodzenia zwierzęcego;

(ii) rozpowszechniania informacji, o których mowa w ppkt (i) wśród właściwych organów, producentów i konsumentów, z uwzględnieniem w stosownych przypadkach interfejsów z krajowymi bazami danych;

b) wykonywania badań potrzebnych do przygotowania i opracowania prawodawstwa w dziedzinie dobrostanu zwierząt.

Artykuł 20

Środki, o których mowa w art. 19, zasady ich wdrażania i poziom wkładu finansowego Wspólnoty ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

Artykuł 21

Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki wymienione w niniejszej sekcji podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

SEKCJA 5

Środki techniczne i naukowe

Artykuł 22

Wspólnota może podejmować lub wspierać państwa członkowskie lub organizacje międzynarodowe w podejmowaniu działań technicznych i naukowych koniecznych do opracowania wspólnotowego prawodawstwa w dziedzinie weterynarii oraz do rozwoju kształcenia lub szkoleń w dziedzinie weterynarii.

Artykuł 23

Decyzję o środkach określonych w art. 22, zasadach ich wdrażania i poziomie wkładu finansowego Wspólnoty podejmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

Artykuł 24

Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki wymienione w niniejszej sekcji podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

ROZDZIAŁ III

PROGRAMY ZWALCZANIA, KONTROLI I MONITOROWANIA CHORÓB ZWIERZĄT I CHORÓB ODZWIERZĘCYCH

Artykuł 25

Wkład finansowy Wspólnoty w zwalczaniu brucelozy, gruźlicy i białaczki bydła jest określony, bez uszczerbku dla przepisów art. 28 ust. 1, przez dyrektywę 77/391/EWG oraz dyrektywę 82/400/EWG.

Artykuł 26

1. Wkład finansowy Wspólnoty w zwalczanie klasycznego pomoru świń ustala decyzją 80/1096/EWG.

2. Wkład finansowy Wspólnoty w zwalczanie brucelozy owiec ustala decyzja Rady 90/242/EWG z dnia 21 maja 1990 r. wprowadzająca wspólnotowe środki finansowe w celu zwalczania brucelozy u owiec i kóz ⁽¹⁾.

Artykuł 27

1. Wprowadza się wspólnotowy środek finansowy na pokrycie wydatków poniesionych przez państwa członkowskie na finansowanie krajowych programów zwalczania, kontroli i monitorowania chorób zwierząt i chorób odzwierzęcych wymienionych w załączniku I (zwanych dalej „programami”).

Wykaz w załączniku I może zostać zmieniony zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2, w szczególności w odniesieniu do pojawiających się chorób zwierząt stanowiących zagrożenie dla zdrowia zwierząt i, pośrednio, dla zdrowia publicznego lub w świetle nowych dowodów epidemiologicznych i naukowych.

2. Co roku, najpóźniej do dnia 30 kwietnia, państwa członkowskie przedkładają Komisji roczne lub wieloletnie programy rozpoczynające się w kolejnym roku, na które chciałyby otrzymać wkład finansowy Wspólnoty.

Programy przedstawione po dniu 30 kwietnia nie kwalifikują się do finansowania w kolejnym roku.

Programy przedstawione przez państwa członkowskie zawierają przynajmniej następujące elementy:

- a) opis sytuacji epidemiologicznej choroby przed datą rozpoczęcia programu;
- b) opis i wytyczenie granic obszarów geograficznych i administracyjnych, na których program ma zostać zastosowany;
- c) przewidywany okres trwania programu, środki, które zostaną zastosowane, oraz cel, jaki należy osiągnąć przed datą zakończenia programu;
- d) analizę szacunkowych kosztów oraz spodziewanych korzyści programu.

Szczegółowe kryteria, w tym dotyczące więcej niż jednego państwa członkowskiego, przyjmowane są zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

⁽¹⁾ Dz.U. L 140 z 1.6.1990, s. 123.

W każdym programie wieloletnim przedłożonym przez państwo członkowskie informacje wymagane zgodnie z kryteriami, o których mowa w niniejszym ustępie, zostają przewidziane na każdy rok trwania programu.

3. Komisja może zwrócić się do państwa członkowskiego o przedstawienie programu wieloletniego lub odpowiednie przedłużenie czasu trwania przedstawionego programu rocznego, jeżeli programowanie wieloletnie zostanie uznane za niezbędne do zapewnienia sprawniejszego i bardziej skutecznego zwalczania, kontroli i monitorowania danej choroby, w szczególności w odniesieniu do potencjalnych zagrożeń dla zdrowia zwierząt i, pośrednio, dla zdrowia publicznego.

Komisja, we współpracy z zainteresowanymi państwami członkowskimi, może koordynować programy regionalne obejmujące więcej niż jedno państwo członkowskie.

4. Komisja ocenia programy przedstawione przez państwa członkowskie zarówno od strony weterynaryjnej, jak i finansowej.

Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie istotne dodatkowe informacje, których Komisja wymaga w celu dokonania przez nią oceny programu.

Okres przeznaczony na gromadzenie informacji dotyczących programu upływa w dniu 15 września każdego roku.

5. Co roku, najpóźniej do dnia 30 listopada, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 3, zatwierdza się następujące elementy:

- a) programy, w odpowiednim przypadku zmienione w celu uwzględnienia oceny przewidzianej w art. 4 niniejszego artykułu;
- b) wysokość wkładu finansowego Wspólnoty;
- c) górną granicę wkładu finansowego Wspólnoty;
- d) wszelkie warunki, jakim może podlegać wkład finansowy Wspólnoty.

Programy są zatwierdzane na okres nie dłuższy niż sześć lat.

6. Zmiany w programach są zatwierdzane zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 3.

7. W odniesieniu do każdego zatwierdzonego programu państwa członkowskie przedstawiają Komisji następujące sprawozdania:

- a) okresowe sprawozdania techniczne i finansowe;
- b) najpóźniej do dnia 30 kwietnia każdego roku – roczne szczegółowe sprawozdanie techniczne zawierające ocenę wyników osiągniętych w poprzednim roku i szczegółowe zestawienie wydatków poniesionych w poprzednim roku.

8. Wnioski o płatność odnoszące się do wydatków poniesionych przez dane państwo członkowskie w stosunku do danego programu za poprzedni rok przedstawia Komisji najpóźniej do dnia 30 kwietnia.

W przypadku złożenia wniosków o płatność po terminie wkład finansowy Wspólnoty ulega obniżeniu o 25 % z dniem 1 czerwca, o 50 % z dniem 1 sierpnia, o 75 % z dniem 1 września i o 100 % z dniem 1 października tego roku.

Najpóźniej do dnia 30 października każdego roku Komisja podejmuje decyzję o płatności wspólnotowej, biorąc pod uwagę sprawozdania techniczne i finansowe przedstawione przez państwo członkowskie zgodnie z ust. 7.

9. Eksperci Komisji mogą przeprowadzić kontrole na miejscu we współpracy z właściwym organem, o ile jest to niezbędne dla zapewnienia jednolitego stosowania niniejszej decyzji zgodnie z art. 45 rozporządzenia (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt ⁽¹⁾.

Przy przeprowadzaniu takich kontroli ekspertom Komisji może towarzyszyć grupa ekspertów utworzona zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

10. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

11. W ramach programów operacyjnych ustanowionych zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1198/2006 państwa członkowskie mogą przeznaczać środki na zwalczanie chorób zwierząt akwakultury, o których mowa w załączniku I do niniejszej decyzji.

Środki te są przeznaczane, zgodnie z procedurami przewidzianymi w niniejszym artykule, z następującymi dostosowaniami:

- a) poziom pomocy jest zgodny z rozporządzeniem (WE) nr 1198/2006;
- b) ust. 8 niniejszego artykułu nie stosuje się.

Zwalczanie przeprowadzane jest zgodnie z art. 38 ust. 1 dyrektywy 2006/88/WE lub programem zwalczania.

Artykuł 28

1. Niezależnie od przepisów art. 25, 26 i 27, poziom finansowego udziału Wspólnoty w programach dotyczących chorób określonych w tych artykułach ustala Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2, w wysokości 50 % poniesionych w państwie członkowskim kosztów odszkodowań dla właścicieli z tytułu uboju bydła z powodu danej choroby.

2. Na wniosek państwa członkowskiego Komisja, w ramach Komitetu, bada ponownie sytuację w zakresie chorób określonych w art. 25, 26 i 27. Takie ponowne badanie obejmuje zarówno sytuację weterynaryjną, jak i szacunek wydatków już poniesionych, albo które mają być poniesione. Po tym powtórnym badaniu wszelkie nowe decyzje w sprawie wkładu finansowego Wspólnoty, który może przekraczać 50 % kosztów poniesionych w państwach członkowskich na wypłatę odszkodowań dla właścicieli z tytułu uboju zwierząt z powodu danej choroby, przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 3.

Po przyjęciu tej decyzji mogą zostać przyjęte wszelkie środki, jakie zainteresowane państwo członkowskie musi przedsięwziąć dla zapewnienia powodzenia działania.

Artykuł 29

Zobowiązania budżetowe Wspólnoty w zakresie współfinansowania programów są dokonywane corocznie. Zobowiązania dotyczące wydatków na programy wieloletnie są przyjmowane zgodnie z art. 76 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾. W przypadku programów wieloletnich pierwsze zobowiązanie budżetowe zostaje podjęte po ich zatwierdzeniu. Każde kolejne zobowiązanie zostaje podjęte przez Komisję na podstawie decyzji o przyznaniu wkładu, o którym mowa w art. 27 ust. 5 niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.

ROZDZIAŁ IV
INSPEKCJA WETERYNARYJNA

SEKCJA 1

Przepisy wstępne

Artykuł 30

Wspólnota wspomaga poprawę skuteczności inspekcji weterynaryjnych przez:

- udzielanie pomocy finansowej laboratoriom łącznikowym i laboratoriom referencyjnym,
- wkład finansowy w przeprowadzanie badań mających na celu zapobieganie zoonozom,
- wkład finansowy we wdrażanie strategii kontrolnych wymaganych dla funkcjonowania rynku wewnętrznego.

SEKCJA 2

Laboratoria łącznikowe i laboratoria referencyjne

Artykuł 31

1. Każde laboratorium łącznikowe albo laboratorium referencyjne wyznaczone do tej funkcji zgodnie z legislacją wspólnotową w dziedzinie weterynarii oraz spełniające zadania i wymagania ustalone przez tę legislację może otrzymać pomoc wspólnotową.

2. Mechanizmy udzielania pomocy przewidzianej w ust. 1, ewentualne warunki, na jakich może zostać udzielona, i jej wielkość ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

3. Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki przewidziane w niniejszej sekcji podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

SEKCJA 3

Strategia zwalczania

Artykuł 32

1. Każde państwo członkowskie opracowuje program wymiany urzędników pracujących w sektorze weterynaryjnym.

2. W ramach Komitetu Komisja koordynuje wraz z państwami członkowskimi programy wymiany.

3. Zainteresowane państwo członkowskie podejmuje wszelkie środki niezbędne do wdrożenia skoordynowanych programów wymiany.

4. Co roku, na podstawie sprawozdań państw członkowskich, realizacja programów wymiany jest badana w ramach Komitetu.

5. Państwa członkowskie uwzględniają zdobyte doświadczenie w celu poprawy i poszerzenia programów wymiany.

6. Wkład finansowy Wspólnoty może zostać przyznany w celu popierania sprawnego działania programów wymiany, szczególnie poprzez dalsze szkolenia, określone w art. 34 ust. 1. Poziom wkładu finansowego Wspólnoty oraz wszelkie ewentualne warunki, na jakich może zostać przyznany, ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

7. Do celów niniejszego artykułu stosuje się art. 23 i 24.

Artykuł 33

Artykuł 32 ust. 6 i 7 stosuje się do programów ustanawianych na mocy dyrektywy Rady 91/496/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich⁽¹⁾ i dyrektywy Rady 97/78/WE z dnia 18 grudnia 1997 r. ustanawiającej zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnej produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich⁽²⁾, w celu zorganizowania kontroli weterynaryjnych na granicach zewnętrznych dla produktów wprowadzanych do Wspólnoty z państw trzecich.

Artykuł 34

1. Komisja może, albo bezpośrednio albo za pośrednictwem właściwych władz krajowych, organizować kursy podyplomowe lub spotkania dla pracowników w państwach członkowskich, w szczególności pracowników odpowiedzialnych za kontrole weterynaryjne określone w art. 33.

Takie kursy podyplomowe lub spotkania mogą, zgodnie z dostępnością, zostać otwarte na wniosek właściwych władz oraz po wyrażeniu zgody Komisji dla osób z państw trzecich, które zawarły porozumienie o współpracy ze Wspólnotą w dziedzinie inspekcji weterynaryjnej oraz dla absolwentów nauk weterynaryjnych w celu rozszerzenia ich szkolenia w zakresie reguł wspólnotowych.

2. Procedury organizowania środków przewidzianych w ust. 1 oraz poziom wkładu finansowego Wspólnoty ustala Komisja zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 24.9.1991, s. 56.

⁽²⁾ Dz.U. L 24 z 30.1.1998, s. 9.

Artykuł 35

1. Wprowadzenie systemów identyfikacji zwierząt i powiadamiania o chorobach na mocy prawa dotyczącego kontroli weterynaryjnych w wewnątrzwspólnotowym handlu żywymi zwierzętami w celu wprowadzenia rynku wewnętrznego może otrzymać pomoc finansową Wspólnoty.

2. Procedury organizowania środka przewidzianego w ust. 1 i poziom finansowego wkładu Wspólnoty ustala Komisja po konsultacji z Komitetem.

Artykuł 36

1. Wkład finansowy Wspólnoty może zostać przyznany na komputeryzację procedur weterynaryjnych odnoszących się do:

- a) wewnątrzwspólnotowego handlu i przywozu żywych zwierząt i produktów pochodzenia zwierzęcego;
- b) hostingu, zarządzania i utrzymania zintegrowanych weterynaryjnych systemów komputerowych, w tym, w stosownych przypadkach, krajowych baz danych.

2. Ustalenia organizacyjne dotyczące finansowania na mocy ust. 1 oraz poziom wkładu finansowego Wspólnoty określa się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 40 ust. 2.

Artykuł 37

1. Gdyby państwo członkowskie napotkało, z punktu widzenia strukturalnego albo geograficznego, problemy kadrowe albo infrastrukturalne przy wdrażaniu strategii zwalczania, spowodowane funkcjonowaniem rynku wewnętrznego, na żywe zwierzęta i produkty pochodzenia zwierzęcego, to może ono uzyskać na okres przejściowy pomoc finansową Wspólnoty, która będzie stopniowo zmniejszana.

2. Zainteresowane państwo członkowskie przedkłada Komisji krajowy program wraz z wszelkimi właściwymi informacjami finansowymi, stworzony w celu poprawienia systemu kontroli.

3. Do celów niniejszego artykułu stosuje się przepisy art. 27 ust. 3–11.

Artykuł 38

Decyzję o przydziale pieniędzy potrzebnych na środki omawiane w niniejszej sekcji podejmuje się co roku w ramach procedury budżetowej.

ROZDZIAŁ V**PRZEPISY KOŃCOWE****Artykuł 39**

Wydatkami podlegającymi finansowaniu na warunkach niniejszej decyzji zarządza w sposób bezpośredni Komisja zgodnie z art. 148 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002.

Artykuł 40

1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt ustanowiony na mocy art. 58 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. ustanawiającego ogólne zasady i wymagania prawa żywnościowego, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz ustanawiającego procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności⁽¹⁾.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Termin przewidziany w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na 15 dni.

Artykuł 41

Co cztery lata Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie sytuacji w zakresie zdrowia zwierząt oraz wydajności wdrażania programów w różnych państwach członkowskich, zawierające szczegółowe informacje na temat zastosowanych kryteriów.

Artykuł 42

Decyzja 90/424/EWG traci moc.

Odesłania do uchylonej decyzji odczytuje się jako odesłania do niniejszej decyzji zgodnie z tabelą korelacji zawartą w załączniku III.

⁽¹⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

Artykuł 43

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 25 maja 2009 r.

W imieniu Rady

J. ŠEBESTA

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

CHOROBY ZWIERZĘCE I ODZWIERZĘCE

- Gruźlica bydła
 - Bruceloza bydła
 - Bruceloza owiec i kóz (*B. melitensis*)
 - Choroba niebieskiego języka na obszarach endemicznych lub obszarach wysokiego ryzyka
 - Afrykański pomór świń
 - Choroba pęcherzykowa świń
 - Klasyczny pomór świń
 - Wąglik
 - Zaraza płucna bydła
 - Ptasia grypa
 - Wścieklizna
 - Bąblowica
 - Pasażowalne encefalopatie gąbczaste (TSE)
 - Kampanylobakterioza
 - Listerioza
 - Salmonella (salmonella odzwierzęca)
 - Włośnica
 - Werotoksyczne szczepy *E. coli*
 - Wirusowa posocznica krwotoczna ryb łososiowatych (VHS)
 - Zakaźna martwica układu krwiotwórczego ryb łososiowatych (IHN)
 - Zakażenie herpeswirusem koi (KHV)
 - Zakaźna anemia łososi (ISA)
 - Marteilioza wywoływana przez *Marteilia refringens*
 - Bonamioza wywoływana przez *Bonamia ostreae*
 - Choroba wywoływana przez Whispovirus (*White spot disease*) u skorupiaków
-

ZAŁĄCZNIK II

UCHYLONA DECYZJA I WYKAZ JEJ KOLEJNYCH ZMIAN

Decyzja Rady 90/424/EWG (Dz.U. L 224 z 18.8.1990, s. 19)	
Decyzja Rady 91/133/EWG (Dz.U. L 66 z 13.3.1991, s. 18)	
Rozporządzenie Rady (EWG) nr 3763/91 (Dz.U. L 356 z 24.12.1991, s. 1)	Jedynie art. 10 ust. 1
Decyzja Rady 92/337/EWG (Dz.U. L 187 z 7.7.1992, s. 45)	
Decyzja Rady 92/438/EWG (Dz.U. L 243 z 25.8.1992, s. 27)	Jedynie art. 11
Dyrektywa Rady 92/117/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, s. 38)	Jedynie art. 9 ust. 2
Dyrektywa Rady 92/119/EWG (Dz.U. L 62 z 15.3.1993, s. 69)	Jedynie art. 23 ust. 2
Decyzja Komisji 93/439/EWG (Dz.U. L 203 z 13.8.1993, s. 34)	
Decyzja Komisji 94/77/WE (Dz.U. L 36 z 8.2.1994, s. 15)	
Decyzja Rady 94/370/WE (Dz.U. L 168 z 2.7.1994, s. 31)	
Rozporządzenie Rady (WE) nr 1258/1999 (Dz.U. L 160 z 26.6.1999, s. 103)	Jedynie art. 17
Decyzja Rady 2001/12/WE (Dz.U. L 3 z 6.1.2001, s. 27)	
Decyzja Rady 2001/572/WE (Dz.U. L 203 z 28.7.2001, s. 16)	
Rozporządzenie Rady (WE) nr 806/2003 (Dz.U. L 122 z 16.5.2003, s. 1)	Jedynie załącznik III pkt 9
Dyrektywa 2003/99/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 325 z 12.12.2003, s. 31)	Jedynie art. 16
Decyzja Rady 2006/53/WE (Dz.U. L 29 z 2.2.2006, s. 37)	
Decyzja Rady 2006/782/WE (Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 57)	
Rozporządzenie Rady (WE) nr 1791/2006 (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, s. 1)	Jedynie w zakresie, w jakim załącznik art. 1 ust. 2 tiret drugie i część 5B(I) pkt 3 odnoszą się do przepisów decyzji 90/424/EWG
Decyzja Rady 2006/965/WE (Dz.U. L 397 z 30.12.2006, s. 22)	Jedynie art. 1
Decyzja Komisji 2008/685/WE (Dz.U. L 224 z 22.8.2008, s. 11)	

ZAŁĄCZNIK III

TABELA KORELACJI

Decyzja 90/424/EWG	Niniejsza decyzja
art. 1 i 2	art. 1 i 2
art. 3 ust. 1 i 2	art. 3 ust. 1 i 2
art. 3 ust. 2a	art. 3 ust. 3
art. 3 ust. 3	art. 3 ust. 4
art. 3 ust. 4	art. 3 ust. 5
art. 3 ust. 5	art. 3 ust. 6
art. 3a	art. 4
art. 3b	art. 5
art. 4	art. 6
art. 5	art. 7
art. 6	art. 8
art. 7	art. 9
art. 8	art. 10
art. 9	art. 11
art. 10	art. 12
art. 10a	art. 13
art. 11 ust. 1–5	art. 14 ust. 1–5
art. 11 ust. 6	—
art. 12	art. 15
art. 13	art. 16
art. 14	art. 17
art. 15	art. 18
art. 16	art. 19
art. 17	art. 20
art. 18	art. 21
art. 19	art. 22
art. 20	art. 23
art. 21	art. 24
art. 22 ust. 1	art. 25
art. 22 ust. 2	—
art. 23 ust. 1	art. 26 ust. 1
art. 23 ust. 2	—
art. 23 ust. 3	art. 26 ust. 2
art. 23 ust. 4	—
art. 24	art. 27

Decyzja 90/424/EWG	Niniejsza decyzja
art. 25 ust. 1 i 2	art. 28 ust. 1 i 2
art. 25 ust. 3	—
art. 25 ust. 4	—
art. 26	art. 29
art. 27	art. 30
art. 28	art. 31
art. 34	art. 32
art. 35	art. 33
art. 36	art. 34
art. 37	art. 35
art. 37a	art. 36
art. 38	art. 37
art. 39	art. 38
art. 40a	art. 39
art. 41 ust. 1	art. 40 ust. 1
art. 41 ust. 2	art. 40 ust. 2
art. 42 ust. 1	—
art. 42 ust. 2	art. 40 ust. 3
art. 41 ust. 3	art. 40 ust. 4
art. 43 ust. 1	—
art. 43 ust. 2	—
art. 43a	art. 41
—	art. 42
art. 44	art. 43
załącznik	załącznik I
—	załącznik II
—	załącznik III

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 15 czerwca 2009 r.

zmieniająca decyzje 2008/603/WE, 2008/691/WE i 2008/751/WE w odniesieniu do przedłużenia tymczasowego odstępstwa od reguł pochodzenia określonych w załączniku II do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w celu uwzględnienia szczególnej sytuacji Mauritiusa, Seszeli i Madagaskaru w odniesieniu do tuńczyka i filetów z tuńczyka

(notyfikowana jako dokument nr C(2009) 4543)

(2009/471/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosowania uzgodnień dotyczących produktów pochodzących z niektórych państw wchodzących w skład grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) przewidzianych w umowach ustanawiających lub prowadzących do ustanowienia umów o partnerstwie gospodarczym⁽¹⁾, w szczególności art. 36 ust. 4 załącznika II do tego rozporządzenia,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 17 lipca 2008 r. przyjęto decyzję Komisji 2008/603/WE⁽²⁾ w sprawie tymczasowego odstępstwa od reguł pochodzenia określonych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 w celu uwzględnienia szczególnej sytuacji Mauritiusa w odniesieniu do tuńczyka konserwowanego i filetów z tuńczyka. Dnia 29 października 2008 r., zgodnie z art. 36 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007, Mauritius wystąpił o przyznanie nowego odstępstwa od reguł pochodzenia ustalonych w tym załączniku. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Mauritius połowy surowego tuńczyka były niezwykle niskie nawet przy uwzględnieniu normalnych wahań sezonowych. W związku z tym, że ta nietypowa sytuacja z 2008 r. utrzymuje się w 2009 r., należy przyznać nowe odstępstwo, które będzie obowiązywało od dnia 1 stycznia 2009 r.
- (2) W dniu 14 sierpnia 2008 r. przyjęto decyzję Komisji 2008/691/WE⁽³⁾ w sprawie tymczasowego odstępstwa od reguł pochodzenia ustalonych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 w celu uwzględnienia szczególnej sytuacji Seszeli w odniesieniu do filetów z tuńczyka. Dnia 18 grudnia 2008 r., zgodnie z art. 36 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007, Seszele wystąpiły o przyznanie nowego odstępstwa od reguł pochodzenia ustalonych w tym załączniku. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Seszele połowy surowego tuńczyka były niezwykle

niskie, nawet przy uwzględnieniu normalnych wahań sezonowych. W związku z tym, że ta nietypowa sytuacja z 2008 r. utrzymuje się w 2009 r., należy przyznać nowe odstępstwo, które będzie obowiązywało od dnia 1 stycznia 2009 r.

- (3) W dniu 18 września 2008 r. przyjęto decyzję Komisji 2008/751/WE⁽⁴⁾ w sprawie tymczasowego odstępstwa od reguł pochodzenia określonych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 w celu uwzględnienia szczególnej sytuacji Madagaskaru w odniesieniu do tuńczyka konserwowanego i filetów z tuńczyka. Dnia 10 grudnia 2008 r., zgodnie z art. 36 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007, Madagaskar wystąpił o przyznanie nowego odstępstwa od reguł pochodzenia ustalonych w tym załączniku. Zgodnie z informacjami przekazanymi przez Madagaskar pozyskiwanie pochodzącego z danego regionu surowego tuńczyka było niezwykle trudne z powodu jego niedostępności. W związku z tym, że ta nietypowa sytuacja z 2008 r. utrzymuje się w 2009 r., należy przyznać nowe odstępstwo, które będzie obowiązywało od dnia 1 stycznia 2009 r.
- (4) Decyzje 2008/603/WE, 2008/691/WE i 2008/751/WE obowiązywały do dnia 31 grudnia 2008 r., ponieważ umowa o partnerstwie gospodarczym między państwami Afryki Wschodniej i Południowej, z jednej strony, a Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi, z drugiej strony (tymczasowa umowa o partnerstwie między państwami Afryki Wschodniej i Południowej a UE) nie weszła w życie lub nie była tymczasowo stosowana przed tą datą.
- (5) Zgodnie z art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 reguły pochodzenia określone w załączniku II do tego rozporządzenia oraz odstępstwa od nich mają zostać zastąpione regułami ustanowionymi w tymczasowej umowie o partnerstwie między państwami Afryki Wschodniej i Południowej a UE, której wejście w życie lub początek tymczasowego stosowania przewiduje się na 2009 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 348 z 31.12.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 194 z 23.7.2008, s. 9.

⁽³⁾ Dz.U. L 225 z 23.8.2008, s. 17.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 255 z 23.9.2008, s. 31.

- (6) Należy zapewnić ciągłość przywozu z krajów AKP do Wspólnoty oraz płynne przejście do stosowania tymczasowej umowy o partnerstwie gospodarczym. Należy zatem przedłużyć okres obowiązywania decyzji 2008/603/WE, 2008/691/WE i 2008/751/WE od dnia 1 stycznia 2009 r.
- (7) Mauritius, Seszele i Madagaskar skorzystają z automatycznego odstępstwa od reguł pochodzenia dotyczących filetów z tuńczyka objętych pozycją HS nr 1604 zgodnie z odpowiednimi przepisami protokołu w sprawie reguł pochodzenia dołączonego do podpisanej przez nie tymczasowej umowy o partnerstwie między państwami Afryki Wschodniej i Południowej a UE, w chwili wejścia w życie tej umowy lub jej tymczasowego stosowania. Niewłaściwe byłoby przyznanie niniejszą decyzją odstępstw zgodnie z art. 36 załącznika II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007, które przekraczałyby roczną ilość przewidzianą dla regionu Afryki Wschodniej i Południowej na mocy tymczasowej umowy o partnerstwie między państwami Afryki Wschodniej i Południowej a UE. Uzgodniono zatem, że do tymczasowej umowy o partnerstwie między państwami Afryki Wschodniej i Południowej a UE w chwili jej podpisania zostanie dołączona wspólna deklaracja interpretacyjna, odzwierciedlająca wspólne ustalenia, zgodnie z którymi roczne ilości przewidziane w tymczasowej umowie o partnerstwie między państwami Afryki Wschodniej i Południowej a UE zostaną odpowiednio dostosowane na 2009 r. Co za tym idzie, ilości na 2009 r. powinny zostać ustalone na tym samym poziomie co w 2008 r.
- (8) Należy zatem odpowiednio zmienić decyzje 2008/603/WE, 2008/691/WE i 2008/751/WE.
- (9) Środki przewidziane w niniejszej decyzji są zgodne z opinią Komitetu Kodeksu Celnego,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

W decyzji 2008/603/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Odstępstwo przewidziane w art. 1 ma zastosowanie do produktów i ilości określonych w załączniku, które zostały zgłoszone do wprowadzenia do wolnego obrotu we Wspólnocie z Mauritiusa w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. oraz od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2009 r.”;

- 2) artykuł 6 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Obowiązuje ona do momentu zastąpienia reguł pochodzenia ustalonych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 regułami pochodzenia załączonymi do dowolnej umowy z Mauritiusem, gdy umowa taka zacznie być tymczasowo stosowana albo wejdzie w życie, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej, lecz w żadnym wypadku nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2009 r.”;

- 3) załącznik zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku I do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

W decyzji 2008/691/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Odstępstwo przewidziane w art. 1 ma zastosowanie do produktów i ilości określonych w załączniku, które zostały zgłoszone do wprowadzenia do wolnego obrotu we Wspólnocie z Seszeli w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. oraz od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2009 r.”;

- 2) artykuł 6 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Obowiązuje ona do momentu zastąpienia reguł pochodzenia ustalonych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 regułami pochodzenia załączonymi do dowolnej umowy z Seszelami, gdy umowa taka zacznie być tymczasowo stosowana albo wejdzie w życie, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej, lecz w żadnym wypadku nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2009 r.”;

- 3) załącznik zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku II do niniejszej decyzji.

Artykuł 3

W decyzji 2008/751/WE wprowadza się następujące zmiany:

- 1) artykuł 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Odstępstwo przewidziane w art. 1 ma zastosowanie do produktów i ilości określonych w załączniku, które zostały zgłoszone do wprowadzenia do wolnego obrotu we Wspólnocie z Madagaskaru w okresie od dnia 1 stycznia 2008 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. oraz od dnia 1 stycznia 2009 r. do dnia 31 grudnia 2009 r.”;

2) artykuł 6 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Obowiązuje ona do momentu zastąpienia reguł pochodzenia określonych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1528/2007 regułami pochodzenia załączonymi do dowolnej umowy z Madagaskarem, gdy umowa taka zacznie być tymczasowo stosowana albo wejdzie w życie, w zależności od tego, co nastąpi wcześniej, lecz w żadnym wypadku nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2009 r.”;

3) załącznik zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku III do niniejszej decyzji.

Artykuł 4

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2009 r.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 czerwca 2009 r.

W imieniu Komisji

László KOVÁCS

Członek Komisji

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK

Nr porządkowy	Kod CN	Opis towarów	Okresy	Ilości
09.1668	ex 1604 14 11, ex 1604 14 18, ex 1604 20 70	Tuńczyk konserwowany ⁽¹⁾	1.1.2008 do 31.12.2008	3 000 ton
			1.1.2009 do 31.12.2009	3 000 ton
09.1669	1604 14 16	Filety z tuńczyka	1.1.2008 do 31.12.2008	600 ton
			1.1.2009 do 31.12.2009	600 ton

⁽¹⁾ Niezależnie od formy opakowania produkt uznaje się za konserwowany w rozumieniu pozycji HS ex 1604.”

ZAŁĄCZNIK II

„ZAŁĄCZNIK

Nr porządkowy	Kod CN	Opis towarów	Okresy	Ilości
09.1666	ex 1604 14 11, ex 1604 14 18, ex 1604 20 70	Tuńczyk konserwowany ⁽¹⁾	1.1.2008 do 31.12.2008	3 000 ton
			1.1.2009 do 31.12.2009	3 000 ton

⁽¹⁾ Niezależnie od formy opakowania produkt uznaje się za konserwowany w rozumieniu pozycji HS ex 1604.”

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK

Nr porządkowy	Kod CN	Opis towarów	Okresy	Ilości
09.1645	ex 1604 14 11, ex 1604 14 18, ex 1604 20 70	Tuńczyk konserwowany ⁽¹⁾	1.1.2008 do 31.12.2008	2 000 ton
			1.1.2009 do 31.12.2009	2 000 ton
09.1646	1604 14 16	Filety z tuńczyka	1.1.2008 do 31.12.2008	500 ton
			1.1.2009 do 31.12.2009	500 ton

⁽¹⁾ Niezależnie od formy opakowania produkt uznaje się za konserwowany w rozumieniu pozycji HS ex 1604.”

Komisja

2009/471/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 15 czerwca 2009 r. zmieniająca decyzje 2008/603/WE, 2008/691/WE i 2008/751/WE w odniesieniu do przedłużenia tymczasowego odstępstwa od reguł pochodzenia określonych w załączniku II do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w celu uwzględnienia szczególnej sytuacji Mauritiusa, Seszeli i Madagaskaru w odniesieniu do tuńczyka i filetów z tuńczyka *(notyfikowana jako dokument nr C(2009) 4543)* 46

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
 od 33 do 64 stron: 12 EUR
 powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumerotorzy informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>